

ABSOLUTUL

Sunt atât de bucuros să fiu în dimineața aceasta aici, ca să ascult această rugăciune și să vin pe platformă. Îmi pare rău că am întârziat, dar acolo în spate sunt oameni bolnavi, mașini, ambulanțe, și a trebuit să mă opresc la fiecare înaintea de a intra înăuntru.

Mă întreb dacă sora care era acolo cu copilașul în brațe ar putea reveni în după-amiaza aceasta? Dacă va fi cu voia Domnului, aș vrea să predic și deseară. Dacă nu poate veni după-amiază când voi avea mai mult timp la dispoziție, spuneți-i să vină și să aducă acum copilașul pentru binecuvântare. Dacă poate veni însă deseară, va fi mai mult timp pentru noi toți.

Seara aceasta va fi una specială pentru că vreau să vorbesc despre tema: „Domnilor, acesta este timpul?” care este un Mesaj profetic. Deci, dacă va fi cu voia Domnului, aș vrea să vorbesc despre tema: „Acesta este timpul, domnilor?” sau mai bine zis: „Domnilor, acesta este timpul?” Aș vrea să folosesc din plin prilejul pe care-l am de a fi cu biserica, deoarece în ultimele zile s-au întâmplat multe lucruri care arată spre ceva măreț pe care eu nu îl înțeleg. Căile Domnului sunt neînțelese pentru om, așa că tot ce trebuie să facem este să pășim prin credință. Dacă am putea să-L explicăm pe Dumnezeu, nu am mai avea nevoie de credință, deoarece am cunoaște deja toate lucrurile, dar noi trebuie să pășim prin credință.

Pentru dimineața aceasta m-am gândit să avem un serviciu obișnuit de evanghelizare, dar m-am răzgândit când am văzut cât de mulți oameni stau și așteaptă de atât de mult timp. Astfel, poate deseară vor fi mai puțini și voi putea continua cu ceea ce am de spus.

Acum, când sunteți adunați atât de mulți, aș vrea să vă spun un lucru și anume, că rugăciunea voastră în legătură cu problema taxelor către stat a fost ascultată și

totul s-a rezolvat. Așadar, totul s-a terminat. Mulți dintre voi știți că ceea ce au avut ei împotriva mea, au fost cecurile primite pentru Campania de evanghelizare. Astfel, au încercat să spună că erau ale mele și au vrut să mă pună să plătesc un impozit de treizeci și cinci de mii de dolari pentru ele. Dar banii aceia nu erau ai mei, ci ai campaniei, iar voi toți și biserica știți aceasta.

Am să vă spun pe scurt ce s-a întâmplat. Cred că este vorba de o perioadă de timp de aproape cinci ani pe care au luat-o în calcul și pentru care au verificat totul, dar sunt foarte recunoscător Domnului pentru că nu au putut găsi nimic împotriva mea și ca urmare nu au putut să mă pună sub acuzație. Au spus că nu pot să mă acuze pentru nimic, eventual pentru ignoranța mea. De ce spun ignoranță? Deoarece, necunoscând legile, eu am semnat cu numele meu cecurile pe care le-am primit pentru biserică și pe care le-am folosit apoi în Campanii. Totuși, s-a considerat că atâta vreme cât era numele meu pe ele, erau ale mele. Înțelegeți?

Astfel, au spus: „Cecurile acelea au fost mai întâi ale tale și apoi le-ai dat bisericii, ceea ce este foarte frumos din partea ta. De îndată ce ți-ai trecut numele pe ele, au fost ale tale pentru că indiferent care a fost destinația lor, au fost completate de tine.”

Dacă cei care mi-au dăruit cecul ar fi menționat că era vorba de un „dar personal”, ar fi fost în ordine, dar au scris doar William Branham, iar când am semnat, totul a fost înfăptuit. Mulțumesc însă Domnului pentru că în cele din urmă totul s-a rezolvat cu rugăciune.

Eu am avut o vedenie despre un om care semăna cu un aligator mare, întunecat, murdar și cu solzi, care venea spre mine cu degetele lui de fier. Eu aveam la mine un cuțit mic, dar el avea înscris pe el: „Guvernul Statelor Unite”. Nu am putut să fac nimic împotriva lui, așa că l-am lăsat pe Domnul să vină în scenă și El l-a biruit. Vă amintiți că v-am spus-o cu mult timp în urmă. A doua zi, ei mi-au făcut o ofertă de reconciliere, iar avocatul meu, domnul Orbison din New Albany, împreună cu cei de la Compania de taxe „Ice și Miller” din Indianapolis, m-au sunat și mi-au spus:

„Trebuie să fii aici!” Am mers acolo însoțit de fratele Robertson, de soția mea și de giranții bisericii, și când am ajuns acolo, ne-au spus că guvernul era dispus să facem o înțelegere.

Eu am spus: „Dacă datorez ceva cuiva, voi plăti. Voi face tot posibilul să plătesc, dar nu datorez nimănui nimic. Sunt sincer și corect, și Dumnezeu știe aceasta. De ce nu m-au acuzat până acum dacă am fost vinovat? Au avut la dispoziție cinci ani ca s-o facă, dar nu au găsit nimic, așa că nu voi plăti nici un cent până când nu vor dovedi că le datorez ceva!” Atunci avocatul meu m-a luat deoparte și mi-a spus:

„Acum, putem deschide proces, iar guvernul va încerca s-o facă și el, dar singurul lucru pe care ar putea să-l găsească împotriva ta, ar fi...” Ceea ce am făcut, modul în care am procedat... Eu nu știu să țin evidențe contabile, așa că am procedat cum am considerat că era corect. Nu s-au depus niciodată bani pe numele meu, ci întotdeauna au fost depuși în numele Campaniei, înțelegeți? Astfel, eu nu puteam să fac nimic cu privire la acest lucru.

Avocatul a mai spus: „Sunt dispuși să ajungă la o înțelegere pentru cincisprezece mii de dolari, plus zece mii de dolari penalități.” Cheltuielile pentru avocat erau de cincisprezece mii de dolari, deci în total era vorba de patruzeci de mii de dolari.

„De unde crezi că aș putea să fac rost de patruzeci de mii de dolari? Știi câți bani am eu în cont? O sută de dolari sau poate chiar mai puțin. Atunci de unde aș putea să scot patruzeci de mii de dolari? Nu am nimic în plus. Aceasta este tot!” Atunci el mi-a spus:

„Uite cum stau lucrurile, domnule Branham: Nu am nici o îndoială că am câștiga dacă deschidem proces, dar ei vor avea pretenții asupra a tot ce-ți aparține pentru că ai semnat cu numele tău. Ei vor pretinde că banii au fost ai tăi, deși au fost depuși în contul campaniei bisericii Branham...”

Nimeni nu a putut găsi niciodată nici măcar un cent pe care să-l fi folosit pentru mine. Acesta-i adevărul , iar Dumnezeu este martorul meu că spun adevărul. În mijlocul nostru sunt bărbați care m-au însoțit tot timpul și care știu că nu am cheltuit nici măcar un cent pentru mine. Totul, fiecare CEC a fost pentru Împărăția lui Dumnezeu, oriunde și oricând.

Dar vedeți? Nu a contat deloc că nu i-am folosit pentru mine. Se presupunea că banii aceia au fost mai întâi ai mei și apoi ai bisericii și ai campaniei. Voi știți că ei au metode de a face tot felul de tertipuri.

Așadar, i-am răspuns avocatului: „Ei bine, nu voi face aceasta!”

„În felul acesta vom putea să câștigăm procesul, pentru că voi declara la guvern că toți banii aceștia au fost „daruri personale”. Când voi face aceasta, tot ce trece peste zece mii de dolari va fi declarat „moștenire” și vei fi din nou în situația de la început. Apoi, va dura încă cinci ani până când vor verifica totul încă o dată.”

Vedeți, când completezi un cec, acesta trece mai întâi pe la Casa de compensare unde i se face o copie. Desigur, că și eu aveam toate cecurile care îmi trecuseră prin mâini.

Deci, avocatul a spus: „În felul acesta, te vor aduce din nou în situația de la început. Și încă ceva, domnule Branham: Dacă cineva este chemat vreodată la stăpânire în felul acesta, și este investigat, indiferent dacă este vinovat sau nu, în ochii oamenilor va trece drept un escroc.” Înțelegeți? Dar aceasta nu este tot!

Priviți la predicatorul acela baptist din Mississippi. O femeie a spus că a mers la ea și a insultat-o. El a dus dovezi de peste tot din țară că încă înainte de ziua aceea el era plecat de mai multe zile din oraș și că nu s-a întors nici în zilele următoare. Chiar și judecătorul i-a propus să o dea el însuși pe femeie în judecată pentru calomnie, dar el a spus: „Lăsați-o în pace!”

Dar știți ce s-a întâmplat când lucrul acesta a apărut la știri? Șaptezeci și cinci la sută dintre americani au spus: „De unde nu este foc, nu iese nici fum!” Astfel, indiferent cât de nevinovat a fost, bietul om va trebui să trăiască pentru tot restul zilelor cu această pată, deși nu a avut nimic a face cu aceasta.

Pentru o vreme, m-am simțit rău gândindu-mă că mi-am pus viața la bătaie pentru Împărăția lui Dumnezeu, încercând să-i fac pe oameni să-și plătească taxele, să fie corecți în toate privințele, escrocii să devină oameni cinștiți. Și la urmă, iată că eu însumi sunt pe cale să fiu considerat escroc.

M-am gândit: „Oare cum s-a putut întâmpla aceasta?” Atunci a venit inspirația și am privit în Biblie. Fiecare bărbat din Biblie, fără excepție, care a avut vreodată o slujbă duhovnicească, dacă nu a putut fi prins de Satan din punct de vedere moral sau cu altceva, a fost prins de către stăpânire. Mergeți înapoi în timp, oriunde veți vrea, și veți vedea că Moise, Daniel, tinerii evrei, Ioan Botezătorul, Isus Hristos, toți au primit pedeapsa capitală din pricina acuzațiilor stăpânirii din acele zile. La fel s-a întâmplat și cu Petru, cu Pavel, cu Iacov cel mare și cu Iacov cel mic. Toți au murit prin hotărârea stăpânirii. De ce? Pentru că fiecare stăpânire este tronul Satanei. Așa a spus Isus în Biblie. Înțelegeți?

Fiecare stăpânire este controlată de diavolul, dar este pe cale să vină o Împărăție care va fi controlată de Hristos, iar aceasta va fi Mileniul. Dar stăpânirile de acum, indiferent cât de bune credem că sunt, se află sub stăpânirea Satanei. El i-a spus lui Isus: *„Toate aceste lucruri (toate împărățiile lumii și strălucirea lor) Ți le voi da Ție, dacă Te vei arunca cu fața la pământ și Te vei închina mie.”*

Dar Isus i-a răspuns: *„Pleacă, Satano! Căci este scris: „Domnului, Dumnezeului tău să te închini și numai Lui să-I slujești”.*”

Toate acestea m-au descurajat, așa că am mers acasă și am spus: „Nu, domnule! Dacă aș fi dator, aș plăti, dar nu sunt dator și ca urmare nu am de gând să plătesc nimic. Asta-i tot! Cum să plătesc doar așa? Meda, spală copiii și pregătește-le

hainele pentru că plecăm! Totul este pe dos! Ce am făcut? Spune-mi tu! Să plătesc patruzeci de mii de dolari? Poți să-ți dai seama ce înseamnă aceasta pentru mine?"

Ea a venit lângă mine, așa cum face o soție adevărată, iar când am spus că vom pleca, m-a întrebat: „Crezi că aceasta te va ajuta cu ceva? Te-ai rugat pentru problema aceasta?” Atunci m-am gândit: „Ei bine, ar trebui să mă rog încă o dată.” M-am întors în casă și atunci m-am gândit că ceea ce mi-a spus ea era chiar Scriptura. Adevărul este că întotdeauna dorim să privim în Scriptură ca să vedem ce a făcut Dumnezeu. Vedeți?

Într-o zi, în încercarea de a-L da pe mâna stăpânirii, fariseii L-au întrebat:

„Spune-ne dar, ce crezi? Se cade să plătim bir cezarului sau nu?”

Isus, care le cunoștea vicleșugul, a răspuns: „Pentru ce Mă ispitiți, fățarnicilor?”

Arătați-Mi banul birului.” Și ei I-au adus un ban.

El i-a întrebat: „Chipul acesta și slovele scrise pe el ale cui sunt?”

„Ale cezarului”, I-au răspuns ei. Atunci, El le-a zis: „Dați dar cezarului ce este al cezarului, și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu!”

M-am gândit la aceasta, am deschis Biblia și am citit, după care m-am gândit: „Ceea ce scrie aici este adevărat, Doamne, dar banii aceștia nu-i aparțin Cezarului, ci sunt ai Tăi. Dacă ar fi fost ai mei, ar fi trebuit să plătesc taxe și alte lucruri, dar banii aceștia sunt ai Tăi și nu au aparținut niciodată Cezarului.”

Știți că Cuvântul are răspuns la toate, așa că am continuat să citesc.

Într-o zi, Isus a spus: „Simone, ai cumva vreun cârlig de pescuit în buzunar? Tu ai întotdeauna un cârlig și un fir. Du-te dar, aruncă cârligul în apă și apoi trage afară, iar când scoți peștele, deschide-i gura și acolo vei găsi o monedă. Să nu-i jignim și să nu le aducem nici o ofensă! Ia banii aceia și du-te și plătește, Simone! Aceasta va fi din partea Mea și a ta.”

Atunci m-am gândit: „Așa este, Doamne! Tu ai bancurile de pești și tot ce este în țara aceasta, dar nu știu cum se va întâmpla lucrul acesta.”

Am venit la biserică și frații m-au ajutat să scriu acel bilet, și astfel am reușit să strâng cei patruzeci de mii de dolari și să plătesc totul. Am mers acasă și am vrut să știu cum am completat cecul în caz că oamenii aceia se vor mai întoarce să mă verifice. Am spus: „Cecul acesta dovedește că nu mai sunt dator cu nici o taxă! Dar este posibil ca oricine îl va valida să aibă probleme după aceea.” Astfel, am sunat la bancă să văd dacă s-au făcut operațiunile bancare necesare, și în cele din urmă Bob mi-a spus: „Au făcut-o!”

Atunci m-am dus la soția mea, am îmbrățișat-o și i-am spus: „Draga mea, sunt liber!” Cât este de minunat sentimentul că ești liber! Acum voi putea să plătesc înapoi și ei mi-au ușurat foarte mult modul în care s-o fac. Pot să plătesc patru mii de dolari pe an, dar nu pot să mai fac nici un împrumut. Dacă nu va veni Isus, îmi vor trebui zece ani ca să pot plăti, iar când va veni, datoriile vor fi plătite oricum. Înțelegeți?

În seara aceasta voi vorbi foarte puțin, dar mai întâi vreau să vă mulțumesc pentru rugăciunile voastre, fiindcă m-au ajutat foarte mult. Dumnezeu să vă binecuvânteze. Indiferent ce va mai fi, nu voi uita niciodată lucrul acesta.

Dacă va fi cu voia Domnului, în seara aceasta doresc să vă fac cunoscute niște

lucruri pe care le știu, așa că ar fi bine să puteți veni. Țineți mine că voi vorbi mesajul: „Acesta este timpul, domnilor?”

Cred că știți cu toții programul complet pentru săptămâna aceasta. Avem servicii astăzi, mâine și luni. Luni va fi seară de veghe. Apoi marți avem Anul Nou, și atunci puteți să vă întoarceți din nou acasă dacă ați fost plecați din oraș. Vom avea printre noi un grup de predicatori buni, un grup de vorbitori pricepuți; fiecare va vorbi câte puțin până la miezul nopții și probabil vom avea și Cina. Nu știu dacă s-a luat și aceasta în calcul, dar vreau ca în timp ce oamenii de afară se prind în horă, se învârt, strigă, beau și fac tot felul de lucruri, noi vom lua Cina, vom începe noul an cu Cina.

Sunteți invitați cu toții și fie ca Dumnezeu cerurilor să vă creeze posibilitatea să petreceți cu noi.

Acum, înainte de a ne apropia de Cuvânt, vreau să vă mai spun ceva. Vreau să mulțumesc bisericii și membrilor ei pentru costumul frumos pe care mi l-ați cumpărat. Mulțumesc foarte mult. Toate felicitările, gândurile voastre cu ocazia Crăciunului și darurile pe care le-ați trimis familiei mele, înseamnă foarte mult pentru mine. Vă mulțumesc mult. Oh, Doamne, sunt nenumărate! Aceste lucruri mărunte îmi ating întotdeauna inima. Adevărul este că nimic nu m-ar bucura mai mult decât gândul că toate acestea vin de la voi.

Unii frați mi-au trimis cadourile de Crăciun sub formă de bani, iar alții mi-au trimis lucruri. Un frate mi-a trimis o agendă de buzunar cu numele meu scris pe ea și un ac de cravată care are inscripționat pe el rugăciunea Tatăl nostru. Oh, și alte lucruri de felul acesta! Noi le prețuim foarte mult de aceea, soția mea, copiii și eu, vă mulțumim foarte mult.

Este puțin, dar cred că aceste cuvinte sunt cele mai mărețe cuvinte care pot fi spuse de cineva: „Dumnezeu să vă binecuvânteze!”

Fraților din biserică, celor care mi-au dăruit pușca de vânătoare... Costumul am putut să-l îmbrac, dar pușca nu am putut s-o aduc cu mine la biserică. Dacă aș face aceasta, oamenii legii ar putea să mă acuze cu siguranță de ceva, nu-i așa? Dar vă mulțumesc foarte mult pentru ea. Am vrut să citesc numele celor care au făcut-o, dar unul dintre frați mi-a spus: „Oh, nu-mi mulțumi, frate Branham, fiindcă aceasta mi-ar lua toată bucuria!” Atunci m-am gândit că poate și ceilalți frați gândesc la fel. Oricum, am numele voastre pentru că cineva mi le-a scris cu mașina de scris. Mi le voi aminti întotdeauna cu drag și fie ca Domnul să vă binecuvânteze din belșug.

Știți că atunci când mă relaxez, merg în camera cu trofee de vânătoare, stau acolo și re trăiesc totul. Când sunt atât de rănit încât simt că nu mai pot continua, mă gândesc la vreo excursie de vânătoare sau la vreun loc unde am fost la pescuit. Apreciez gestul vostru și doresc ca Domnul să vă binecuvânteze.

Deci, nu uitați că deseară vom avea tema: „Domnilor, acesta este timpul?”

Acum, în timp ce ne apropiem de Cuvânt, să ne plecăm capetele pentru rugăciune. Sunt sigur că în dimineața aceasta sunt mult prea multe cereri pentru a fi enumerate, așa că aș vrea ca în timp ce stăm cu capul plecat, fiecare să-și păstreze în inimă cererea specială și să-și ridice mâinile spunând: „Dumnezeule, Tu știi la ce mă gândesc acum.”

Doamne Isuse, Tu vezi fiecare mână ridicată și cunoști fiecare cauză ce stă în spatele ei. Venim cu respect la tronul Dumnezeului celui Viu, acea Perlă mare și albă care se întinde de-a lungul timpului și pe care stă laHVeH Dumnezeu, în timp ce Sângele lui Hristos este pe altar. Așadar, vorbim de meritul Jertfei Celui care a spus: „*Orice veți cere de la Tatăl, în Numele Meu, vă va da.*”

Oh, Dumnezeule, ascultă-i în dimineața aceasta și răspunde la cererile lor, fiindcă mă alătur și eu rugăciunilor lor și Te rog să ne răspunzi.

Doamne, aici sunt puse batiste pentru bolnavi și suferinzi. Biblia spune că oamenii au luat batiste și șorțuri care fuseseră atinse de Pavel, le-au pus peste bolnavi și aceștia au fost vindecați de bolile lor, iar duhurile rele au fost îndepărtate. Tată, noi am știut de multă vreme că nu Pavel a făcut aceasta; simțim că nu a fost Pavel, ci Hristos era în el, și Tu ești Același ieri, azi și în veci, conform Scripturii.

Doamne, oamenii aceștia cred că dacă venim la Tine, dacă ne rugăm și punem aceste batiste peste cei bolnavi, ei se vor face bine. Te rog ca acest lucru să se întâmple întocmai.

Scriptura spune că Israelul era în călătorie spre țara făgăduită, iar Marea Roșie care se afla înaintea lor era un obstacol de netrecut, dar Dumnezeu a privit prin Stâlpul de Foc, cu ochii plini de mânie, iar marea s-a înspăimântat și a dat înapoi, astfel încât poporul a trecut spre țara făgăduită pe uscat.

Doamne, privește spre noi prin Sângele lui Isus. Tu vezi credința cu care ne-am apropiat în dimineața aceasta, și fie ca Satan să se teamă și să fugă! Deschide Tu calea pentru cei care sunt prezenți aici și pentru cei care vor primi aceste batiste, astfel încât să primească vindecarea și boala să fie îndepărtată. Îngăduie ca în călătoria pe care o facem spre Țara făgăduită, să fim călăuziți de Duhul Sfânt, Stâlpul de Foc. Îngăduie aceasta, Doamne.

Acum Te rugăm să binecuvântezi serviciul, citirea Cuvântului, și fie ca Duhul Sfânt să ia acest Cuvânt și să-L împartă la fiecare dintre noi, pentru că ne apropiem de ceva măreț și puternic, despre care nu știm prea multe. Doamne, inimile noastre sunt deosebit de mișcate și în timp ce ne apropiem cu respect de Cuvântul Tău, Te rugăm să ne descoperi înseamnăta Lui în Numele Domnului Isus. Amin.

Să nu uitați că deseară vom vorbi despre tema: „Domnilor, acesta este timpul?”

În dimineața aceasta aș vrea să deschidem Scripturile și să vorbim pentru câteva

minute din Cartea Faptelor Apostolilor. S-ar putea să citim din două sau trei locuri. Mai întâi, vom citi din **Fapte 26.15-20**, apoi din **Fapte 23.11**. S-ar putea să adaug și textul din **Filipeni 1.20**, fiindcă este vorba de același lucru, sunt aceleași cuvinte:

„Cine ești, Doamne?” am răspuns eu. Și Domnul a zis: „Eu sunt Isus, pe care-L prigonești.

Dar scoală-te și stai în picioare, căci M-am arătat ție ca să te pun slujitor și martor atât al lucrurilor pe care le-ai văzut, cât și al lucrurilor pe care Mă vei vedea făcându-le.

Te-am ales din mijlocul norodului acestuia și din mijlocul neamurilor, la care te trimit,

ca să le deschizi ochii, să se întoarcă de la întuneric la lumină și de sub puterea Satanei la Dumnezeu și să primească, prin credința în Mine, iertare de păcate și moștenirea împreună cu cei sfințiți.”

De aceea, împărate Agripa, n-am vrut să mă împotrivesc vedeniei cerești.

Ci am propovăduit întâi celor din Damasc, apoi în Ierusalim, în toată Iudeea și la neamuri, să se pocăiască și să se întoarcă la Dumnezeu și să facă fapte vrednice de pocăința lor.” (Fapte 26.15-20).

Acum vom citi din Fapte 23.11: **„În noaptea următoare, Domnul S-a arătat lui Pavel și i-a zis: „Îndrăznește, Pavele, căci, după cum ai mărturisit despre Mine în Ierusalim, tot așa trebuie să mărturisești și în Roma.”**

Nu demult, am auzit pe cineva folosind cuvântul „Absolut” și m-am gândit: „Acesta este un cuvânt foarte frumos.” L-am auzit de multe ori pentru că este folosit des. Eu am căutat cuvântul „Absolut” în dicționarul Webster, și acolo este dată următoarea explicație: „desăvârșit în sine; nemărginit în putere, original, un absolut.” „Un Absolut” înseamnă și „Amin”. După Absolut nu mai este nimic pentru că el conține puterea nemărginită a lui Dumnezeu. Acest cuvânt include în sine desăvârșirea și nu i se mai poate adăuga nimic. Când am văzut aceasta, m-am gândit: „Este minunat! Este un cuvânt minunat.” Cuvântul este un gând exprimat. Mai întâi este un gând, apoi devine cuvânt prin exprimare, pentru că întotdeauna înaintea cuvintelor voastre sunt gândurile.

Atunci când vorbim în limbi nu este nici un gând de-al nostru pentru că Dumnezeu preia gândurile noastre, și astfel Își exprimă gândurile Sale prin buzele noastre. Dacă vorbirea este inspirată tu nu știi ce spui, și când aduci tălmăcirea limbilor, spui pur și simplu ceea ce îți dă El. Aceasta este tot. Înțelegeți? Acesta este Dumnezeu. Nici în cazul prorociei nu folosești propriile tale gânduri, ci este Dumnezeu, pentru că tu exprimi gânduri la care nu te-ai gândit niciodată.

Cuvântul „Absolut” este definitiv, de aceea cred că fiecare trebuie să aibă acest „Absolut”. Fiecare om care vrea să realizeze ceva trebuie să aibă mai întâi un astfel de Absolut. Absolutul este cel care vă trece prin toate până când ajungeți la desăvârșire, la Amin, la tot ce cuprinde el. Cu alte cuvinte, trebuie să aveți ceva de care să vă puteți ține tare. Absolutul este Ancora absolută pentru fiecare realizare. Poate veți trece prin diferite situații până când veți ajunge la țintă, dar pentru toate există Absolutul, Aminul. Voi nu puteți trece prin viață fără să aveți această Ancoră.

Înainte de a te căsători, a trebuit să te gândești adânc până să te hotărăști, și motivul pentru care ai luat această hotărâre a trebuit să fie dragostea pentru soția sau soțul tău. Poate ea nu este la fel de frumoasă ca soția lui John, dar a fost ceva care te-a atras spre ea. Chiar dacă ea nu este la fel de frumoasă ca altă femeie, chiar dacă el nu este la fel de arătos ca alt bărbat, acolo trebuie să fie ceva care o face pe acea persoană deosebită, și de aceasta te ții. Dacă nu există așa ceva, adică această Ancoră, acest Absolut, atunci ar fi mai bine să nu te căsătorești.

Noi ne putem gândi la mulți oameni din Biblie care au avut Absolutul. Oh, am putea să-i luăm pe toți acești oameni și să vorbim două săptămâni de acum înainte despre ei și nu am atinge nici măcar suprafața dacă ne-am gândi la Absolutele din Biblie. Noi vom cerceta câteva locuri din Biblie în care ni se vorbește despre oameni care au avut Absolutul.

Priviți-l pe Iov. El a avut un Absolut, dar știm că totul a mers pe dos în viața acestui om neprihănit. Noi nu îndrăznim să spunem că nu a fost neprihănit deoarece Dumnezeu a spus că a fost. El a spus că pe pământ nu era nici un om ca Iov; el a fost desăvârșit înaintea lui Dumnezeu pentru că avea un Absolut, un definitiv.

Iov avea Absolutul când i s-au întâmplat toate nenorocirile, când a venit boala peste el și când prietenii i-au spus: „Iov, aceasta dovedește că păcătuiești, că ești greșit!” Apoi au venit episcopii. Ei ar fi trebuit să-l mângâie, dar în loc să facă aceasta, au văzut numai păcat în viața lui, din cauză că Dumnezeu procedase în felul acela cu el.

Copiii îi fuseseră uciși, casa arsă și totul mergea pe dos. Chiar și viața îi era în pericol, fiindcă ședea pe cenușă, plin de bube din cap până-n picioare. Chiar și nevasta lui, mama copiilor lui, i-a zis: „*Blestemă pe Dumnezeu și mori!*” Dar în toate aceste lucruri, Iov a avut Absolutul.

Oh, dacă ne-am putea ține de acest Absolut în vremuri de boală! Iov știa că împlinise voia lui Iahveh, că împlinise porunca lui Dumnezeu și a crezut în ceea ce făcuse pentru că Dumnezeu îi ceruse aceasta. Dacă am face și noi la fel... Iahveh a cerut o ardere de tot pentru păcatele lui și Iov a adus-o nu numai pentru sine, ci și pentru copiii lui. Aceasta a fost ceea ce a cerut Dumnezeu.

Poate zici: „Aș vrea ca aceasta să fie tot ce cere El astăzi.” Adevărul este că este și mai puțin de atât, pentru că El cere credință în Cuvântul Său. Dacă faci din Cuvântul Lui Absolutul tău, poți să-ți ancorezi sufletul pe fiecare făgăduință din Biblie și, indiferent cât de tare se ridică valurile împotriva ta, tu ești ancorat pe

Absolutul tău.

Iov a rămas statornic. Când „mângâietorii” i-au spus: „Ai păcătuit!”, el a știut că nu făcuse aceasta; el știa că era neprihănit pentru că a împlinit cerința lui Iahveh.

Un slujitor a venit și i-a spus: „Copiii tăi sunt morți...”, apoi a venit altul și i-a zis: „Cămilele tale au fost lovite de trăsnet și au ars toate...”

Vedeți ce argumente aveau „mângâietorii” lui ?

„Vezi?” i-au zis ei, „Iov, faptul că a venit foc din cer și ți-a mistuit turmele este dovada că tu...”

„Aceasta nu dovedește nimic!”, a răspuns Iov.

„Iov, dacă ai fi fost un om neprihănit, El nu ți-ar fi lovit copiii!”

Dar Iov le-a răspuns: „Știu că am făcut numai ceea ce este drept!” El a ținut cu tărie la aceasta și nu a cedat. Știa că făcuse exact ceea ce îi ceruse Dumnezeu; era absolut sigur de aceasta. În ordine.

Apoi, când încercarea a ajuns în punctul culminant, el a observat că Absolutul său era bine ancorat și că frânghia nu era moale, ci era strâns legată de El, și pentru că era un profet, Duhul a venit peste el, așa că s-a ridicat și a spus: „*Știu că Răscumpărătorul meu trăiește!*” Amin. Vedeți? El era legat de Absolutul său, venise în contact cu El. Iov știa că procedase corect și că într-o zi avea să fie atras spre acel Absolut!

„Dar știi că Răscumpărătorul meu este viu și că Se va ridica la urmă pe pământ.

Chiar dacă mi se va nimici pielea și chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuși pe Dumnezeu.”

El știa că era bine ancorat pe Absolutul său.

Avraam a avut un Absolut când a venit din Babilon, de la turnul ridicat în valea Șinear, unde locuia tatăl său, care era probabil fermier. Dar într-o zi, poate în timp ce era undeva în sălbăticie și culegea fructe sau era la vânătoare pentru a-și asigura hrana, i-a vorbit Dumnezeu. În vremea aceea, Avraam avea șaptezeci și cinci de ani, iar soția lui, Sara, avea șaiszeci și cinci de ani. Sara era stearpă și ei nu avuseseră niciodată copii, dar Dumnezeu i-a vorbit și i-a spus: „Vei avea un fiu prin Sara, dar pentru aceasta trebuie să te separi de tot!”

Făgăduințele lui Dumnezeu sunt însoțite întotdeauna de o condiție, iar noi trebuie să fim foarte atenți la aceasta. Nu contează cât ești de fundamentalist în ceea ce privește făgăduința, întotdeauna există o condiție. Cum am putea să ne oprim aici și să mergem ore întregi înainte și înapoi prin Scriptură, ca să vedem că această condiție înseamnă ceva. Tu poți fi cât de fundamentalist vrei, dar fiecare făgăduință este legată de o condiție, de hotărârea mai dinainte și așa mai departe.

Observați! Avraam L-a crezut pe Dumnezeu, iar acest lucru i-a fost considerat neprihănire. Cât de comic ar părea pentru lumea civilizată ca un bărbat de șaptezeci și cinci de ani și o femeie de șaiszeci și cinci de ani, care trăiau împreună încă de cât erau tineri și nu avuseseră niciodată copii, să pretindă la vârsta aceasta că vor avea un copil împreună. Dar Avraam avea Absolutul și nu putea fi clintit de nimic. După ce a trecut prima lună fără să se întâmple nimic, Absolutul lui a rezistat, deoarece știa că îi vorbise Dumnezeu. A trecut luna următoare, un an, zece ani și apoi douăzeci și cinci de ani, și când Avraam avea o sută de ani iar Sara, nouăzeci de ani, Absolutul lui rezista încă.

Biblia vorbește despre credința lui neclintită în Romani 4.20:

„El nu s-a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu, prin necredință, ci, întărit prin credința lui, a dat slavă lui Dumnezeu...” De ce? V-ați gândit vreodată? El era absolut sigur pe Dumnezeu și singura condiție care i se pusese era să se despartă de rudenția sa. Dumnezeu nu l-a binecuvântat până când nu a făcut aceasta. Avraam l-a luat cu el pe tatăl său, care apoi a murit, și pe Lot. Dar numai după ce s-a separat și de Lot, a venit Dumnezeu la el și i-a spus: „Acum străbate țara!” Făgăduința lui Dumnezeu este însoțită întotdeauna de o condiție pe care o veți găsi în tot Cuvântul Său, și această condiție este ascultarea.

Să privim acum la Moise, slujitorul-profet fugar, pe care Dumnezeu l-a crescut și l-a educat în palatul lui Faraon. Mai întâi, el a mers afară cu școala lui teologică, dar când a făcut aceasta, a ucis un bărbat, iar când a venit prima încercare, s-a speriat de moarte și a fugit. De ce? Pentru că nu avea nici un Absolut, ci doar mărturia mamei sale despre felul cum s-a născut. El fusese un copil ciudat, iar mama sa îi povestise despre aceasta. Moise avea sulurile (scrise, probabil, pe niște hârtii pe care le purtau cu ei) în care Dumnezeu spunea că Își va cerceta poporul. El a recunoscut că sosise vremea, așa cum o recunoaștem și noi acum: știm că este pe cale să se întâmple ceva.

Moise știa că sosise vremea eliberării și să fusese ales pentru aceasta, dar nu avea încă Absolutul. Vedeți? Dar într-o zi, pe când se afla în pustie, după ce și-a pierdut teologia, i s-a arătat Dumnezeu și i-a vorbit dintr-un rug de foc:

„Moise, am văzut asuprirea poporului Meu, care este în Egipt, și am auzit strigătele pe care le scoate din pricina asupritorilor lui, căci îi cunosc durerile. Mi-am amintit promisiunea Mea și am venit să-l izbăvesc.” Oh, Doamne!

Dar Moise s-a eschivat zicând: „Eu nu sunt bun pentru această însărcinare deoarece nu pot să vorbesc bine. Ei nu mă vor crede.”

„Ce ai în mâna ta?” I-a întrebat Domnul.

„Un toiag.”

„*Aruncă-l la pământ!*” Moise l-a aruncat la pământ, și când a făcut aceasta, toiagul s-a transformat în șarpe. „*Apucă-l de coadă!*”, a spus Domnul, și șarpele a devenit din nou toiag. Vedeți? El îi dădea Asigurarea, legitimarea. Întotdeauna când Dumnezeu dă un Absolut, El dă și legitimarea pentru acel Absolut.

După aceea, Moise s-a dus jos, în Egipt, și și-a aruncat toiagul înaintea lui Faraon și a vrăjitorilor lui, care și-au aruncat și ei toiegele, și s-au transformat în șerpi. Dar de data aceasta, Moise nu a mai fugit și nici nu a spus: „Oh, poate am procedat greșit sau poate este doar trucul ieftin al unui vrăjitor!” De data aceasta, el știa, era încredințat că se întâlnește cu Dumnezeu, de aceea a rămas liniștit. Așa a stat și lov, fiindcă știa că a făcut exact ceea ce îi ceruse Dumnezeu. Moise a împlinit toate poruncile lui Dumnezeu, apoi a stat liniștit și a văzut slava lui Dumnezeu.

Moise era legat de însărcinarea Sa, de Absolutul Său, și era sigur că este corect, și când a făcut aceasta, șarpele lui i-a înghițit pe ceilalți șerpi. Vedeți? Moise era legat de acel Absolut; el știa că Dumnezeu îi spusese: „*După ce vei elibera poporul, să Îmi sluiți pe muntele acesta.*” (Exod 3.12).

Vrăjmașul va încerca să facă tot ce este posibil ca să vă îndepărteze de acest Absolut. Astfel, imediat după ce au ieșit din Egipt, copiii lui Israel au fost încercuiți: Marea Roșie era în fața lor și pe ambele părți erau munți. Ei au trecut prin vale și au ajuns până la Marea Roșie. Nu era nici o scăpare spre munte, nici o cale de a scăpa în față, iar armata lui Faraon era în urma lor. În ce situație se aflau!

Vedeți cum vă aduce Satan în situații în care nu știți ce să mai faceți? Dar amintiți-vă că dacă sunteți legați de Absolutul vostru se va întâmpla ceva. Moise știa că Dumnezeu îi făgăduise: „*După ce vei scoate poporul afară, Îmi veți sluji pe muntele*

acesta! Eu voi veni jos, îi voi elibera prin mâna ta și îi voi duce să locuiască în țara aceea!”, așa că a ținut tare de aceasta. Și ce s-a întâmplat? Dumnezeu a trimis dinspre Răsărit un vânt care a suflat apele din fundul mării, și poporul a trecut dincolo ca pe uscat. Acesta era un Absolut.

Cum am putea continua cu exemple din Scriptură! Cu Daniel și Absolutul său; cu Șadrac, Meșac și Abed-Nego și Absoluturile lor; cu David și Absolutul său. Toți au avut Absolutul lor.

Și Pavel a avut un Absolut, cel despre care am citit. Astfel, însărcinarea lui, Îl avea în centru pe Hristos, Acesta fiind Absolutul lui. De aceea, nu s-a temut de ce va zice Agripa. Din câte știm, Agripa era un evreu, iar Dumnezeu îi spusese mai dinainte, lui Pavel, că va sta înaintea împăraților și a conducătorilor. El avea un Absolut și a urmat întocmai vedenia cerească zicând: *„Nu m-am împotrivit, nu am judecat-o greșit și nu m-am purtat necuviincios...”* Pavel s-a ținut tare și nu a fost neascultător, ci a împlinit întocmai însărcinarea primită, pentru că avea un Absolut. Absolutul vostru este o viață al cărei punct central este Hristos.

Faptul că L-a întâlnit pe Dumnezeu față în față pe drumul Damascului, a însemnat foarte mult pentru Pavel. Amintiți-vă că el era un mare învățat, un om puternic în Scripturi, dar înainte de întâlnirea cu El nu avusese nici o Ancoră, decât susținerea Sinedriului și o diplomă de mare învățat. Pavel era un bărbat mare în domeniul său, dar se clătina. Singurul lucru pe care îl avea, absolutul său, era la fel de puternic ca organizația lui; nu avea cum să fie mai puternic de atât. Dar Pavel îi era credincios, așa că îi prindea pe creștini, îi lega și încerca să-i distrugă, participând chiar și la uciderea cu pietre a lui Ștefan.

Cred că acesta este motivul pentru care a mers mai târziu la Ierusalim, deși prorocul îi spusese: *„Nu te duce acolo, pentru că te așteaptă lanțurile și închisoarea...”*

„Știu,” i-a răspuns Pavel, „dar nu merg la Ierusalim doar ca martor, ci mă duc

pentru că sunt gata să mor pentru Hristos.” Spunea aceasta pentru că știa ce făcuse în trecut și dorea să-și pecetluiască mărturia cu propriul sânge, dorea să moară ca martir, deoarece și el îl omorâse pe unul dintre martirii lui Dumnezeu.

Iată-l în drum spre Damasc, cu toată educația primită în religia iudaică, de la marele învățat Gamaliel. Dar în ciuda educației lui, Pavel era slab și nu putea face anumite lucruri. Și iată-l înconjurat dintr-o dată de o Lumină și poate, de un Glas ca un tunet a fost lovit și a căzut jos de pe cal, iar când a privit în sus, a văzut o Lumină strălucitoare care l-a orbit.

Ce lucru neobișnuit! Nimeni n-a văzut Lumina aceea, afară de Pavel, și a fost atât de reală încât l-a orbit. N-a mai văzut nimic, ci era total orb după ce Stâlpul de Foc Și-a arătat strălucirea chiar în fața lui. El a auzit un Glas care zicea: *„Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești?”*

„Cine ești Tu, Doamne?”, a răspuns el, și Glasul i-a zis: „Eu sunt Isus pe care-L prigonești.

Ți-ar fi greu să arunci cu piciorul înapoi într-un țepuș. Scoală-te, du-te în Damasc, și ți se va spune ce trebuie să faci.”

Jos în cetate, trăia un proroc numit Anania. În timp ce se ruga, el a avut o vedenie și a venit la Saul, și-a pus mâinile peste el și Saul a fost vindecat prin vindecarea divină. Apoi s-a ridicat, a fost botezat și păcatele i-au fost spălate chemând Numele Domnului asupra lor. Din momentul acela, el a avut un Absolut. Nu a mai fost același om, a călătorit din loc în loc, de la o biserică la alta și a început să rezidească ceea ce încercase să distrugă.

Câtă nevoie are lumea creștină din timpul acesta de un astfel de Absolut! Cei care sunt legați prin dogme, tradiții și învățături omenești, încearcă să nege Cuvântul lui Dumnezeu spunând că El nu este Același ieri, azi și în veci. Ei au nevoie de un

Absolut, de o experiență, de o întâlnire cu Dumnezeu cel viu care vindecă bolnavii, învie morții și scoate dracii. Au nevoie de un Absolut autentic.

Pavel știa că se întâmplase ceva și nimeni nu putea să-i ia aceasta, pentru că nu mai conta nimic pentru el. Era ancorat în El și aceasta era tot. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, el era ancorat, iar Hristos este Punctul central al vieții lui. Oh, viața pe care o trăia el era total diferită de cea din trecut!

Amintiți-vă că Pavel fusese un om religios. Aș vrea să vă spun ceva celor care sunteți prezenți aici... Cred că vă dați seama că această bandă va fi ascultată în toate națiunile de sub cer, în toată lumea. Cei care sunteți prezenți sau veți asculta predica tradusă, dusă în triburile din Africa și la hotenții, și voi, conducătorii religioși care ați primit o educație religioasă, ați primit-o din punct de vedere istoric și poate știți explica toate lucrurile, dar dacă nu aveți Absolutul, dacă nu aveți o experiență cu El, sau dacă experiența pe care o aveți vă face să negați Cuvântul Bibliei, să negați că El este și astăzi Același; dacă vă încredeți doar în direcțiile voastre academice, teologice sau în orice altceva, dacă vă încredeți în dogmele organizației voastre care spune: „Zilele minunilor au trecut, nu mai există vindecare divină!” sau: „Botezul cu Duhul Sfânt nu este pentru oamenii din timpul acesta!”, dacă aceasta este tot ce aveți, fratele și sora mea scumpă, înseamnă că aveți nevoie de o experiență ca aceea pe care a avut-o Pavel pe drumul Damascului.

Voi aveți nevoie să vă întâlniți cu Dumnezeu cel viu, nu numai printr-o idee mistică din mintea voastră, nici bazându-vă pe vreo simțire sau pe unele senzații, ci aveți nevoie de un gând și de o experiență reală și autentică cu El.

Același Isus care a umblat prin Galileea, trăiește astăzi și este viu în vecii vecilor. El este Același ieri, azi și în veci, este Absolutul. De aceea, nu trebuie să acceptați ce vă spune altcineva, fiindcă voi înșivă știți aceasta, și nu prin senzații.

Dacă voi sau altcineva ați avut o experiență, care s-ar putea să fie adevărată,

biblică, iar cineva încearcă s-o pună sub semnul întrebării și să spună că toate aceste lucruri au fost valabile numai în trecut, aveți grijă! Fiți atenți, fiindcă există o cale de a ști dacă ceea ce ați avut este adevărat sau nu. Verificați-o cu Cuvântul! Acesta este Planul lucrării, Schița ei. Dacă o casă nu este construită după plan, constructorul trebuie s-o dărâme și s-o construiască din nou, deoarece trebuie să respecte Planul.

Astfel, indiferent ce experiență ați avut, dacă în voi este ceva care vă spune că Biblia nu este adevărată, că puterea lui Dumnezeu, slujbele: apostolii, prorocii, învățătorii, păstorii și evangheliștii, și darurile Duhului Sfânt nu mai sunt ca atunci când S-a revărsat Duhul peste ucenici, la Rusalii, înseamnă că ceva nu este în ordine cu absolutul vostru și că sunteți legați de dogme și de doctrine în loc să fiți legați de Cuvântul lui Dumnezeu, fiindcă El a spus că *„Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece.”*

Aveți grijă care este „absolutul” vostru! Poate sunteți absolut siguri că aveți relații bune cu predicatorul, cu prezbiterul, cu episcopul sau cu orice alt om important din biserica voastră, dar dacă absolutul vostru nu este Isus Hristos... nu uitați că este scris: *„Pe această piatră voi zidi Absolutul Meu și porțile Locuinței morților nu o vor birui.”* Ce este această „piatră”? Descoperirea duhovnicească despre Cine este El, recunoașterea Lui. În ordine.

Oh, când devii ca Pavel, ai același Absolut ca și el... Viața care Îl are în centrul ei pe Hristos, este diferită de viața pe care ai dus-o înainte, deși s-ar putea să fi trăit o viață foarte religioasă. Eu i-am auzit pe oameni spunând: „Acum sunt foarte religioși!”, dar aceasta nu are nimic a face cu El. Eu am văzut foarte multe religii, cu oameni foarte devotați, de multe ori cu mult mai sinceri decât cei care propovăduiesc creștinismul.

Când o mamă își ia copilașul negru și grasuț și-l aruncă în gura unui crocodil din dragoste pentru dumnezeul ei, mă întreb cât este de sincer creștinismul? Când un bărbat se chinuiește singur, înfingându-și sute de cârlige în carne și agățând în ele baloane cu apă care îl trag în jos, după care trece printr-un bazin plin cu cărbuni

Încinși, lung cam de aici până în spatele sălii, pentru a aduce o jertfă zeului său care este un idol cu un ochi din rubin, mă întreb unde este creștinismul? Of, of! Așadar, să nu credeți că sinceritatea este totul, pentru că nu este așa! Sinceritatea este în ordine numai dacă este folosită unde trebuie.

Este la fel ca în cazul unui medic care vă dă un medicament greșit. S-ar putea să vă dea arsenic, deși este sincer, sau poate acid sulfuric. Poate aveți prescripția scrisă greșit și poate luați medicamentul plin de încredere, dar aceasta nu vă va salva viața. Înțelegeți? Categorie, nu o va face! Voi trebuie să știți ce faceți, pentru că orice este în contradicție cu Cuvântul lui Dumnezeu, este greșit, indiferent ce este sau de cât timp există.

În ziua de Rusalii, Petru a dat o Prescripție veșnică, spunând: *„Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh.*

Căci Prescripția aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri, și pentru cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeul nostru.” Așa este. Aceasta este o Prescripție veșnică.

S-ar putea ca unii farmaciști să vă dea un medicament pe care nu l-au preparat cu grijă și să vă omoare. Vedeți? Cu siguranță! Într-o rețetă este pusă suficientă otravă cât să omoare microbii, iar doctorul știe cât de mult poate suporta corpul tău. Dacă pune prea multă otravă, aceasta te poate ucide, iar dacă nu este suficientă, ce se va întâmpla? Nu îți va fi de nici un folos. Dar medicul știe cât este suficient pentru organismul tău.

Așa este și cu Rețeta prescrisă de Dumnezeu. Indiferent cât spune cineva că trebuie făcut în felul acesta sau în celălalt, să nu credeți nimic, ci urmați Cuvântul întocmai cum este scris! Așa este corect, deci, țineți-vă de El!

Acum am ajuns la cei care spun că trebuie să fii stropit și susțin că trebuie folosite titlurile: Tată, Fiu și Duh Sfânt, deși în Biblie nu scrie nicăieri așa ceva! În Biblie nu există nici un text care să spună că cineva a fost botezat în alt fel decât în Numele lui Isus Hristos. Botezul în cele trei titluri este o dogmă adăugată de biserica romano-catolică și dusă mai departe prin tradițiile omenești. Vom ajunge la aceasta deseară.

Observați însă, că în mijlocul tuturor acestor lucruri, Prescripția biblică rămâne neschimbată. De aceea avem atât de mulți copii bolnavi! De ce? Pentru că oamenii refuză să asculte prescripția Doctorului. Dar când ești legat de Absolut, aceasta este totul! Acesta este Cuvântul lui Dumnezeu și el nu poate da greș. Problema este că foarte mulți dintre noi sunt foarte religioși, dar nu duc o viață în centul căreia să fie Isus Hristos.

Când Hristos devine punctul central al vieții voastre, faceți lucruri pe care în mod normal nu le-ați face și vă comportați diferit decât în mod obișnuit. Nu vreau să spun că acționați nechibzuit, ci vreau să spun că acționați în Duhul, că faceți ceva ce este corect și autentic, și dacă vedeți pe cineva care acționează greșit, știți că poartă doar o mască și că în realitate încearcă să imite Adevărul. Dacă vedeți un dolar fals, voi știți că există și un dolar adevărat după care a fost făcut cel fals și atunci când vedeți ceva fals, știți că în mod sigur este umbra a ceva adevărat, că este doar o copie a celui adevărat.

Fiți atenți! Duhul vă determină să faceți lucruri pe care nu le-ați face în mod obișnuit. Vedeți? Când aveți acest Absolut, sunteți siguri, foarte siguri și nu vă orientați după experiența altora. Acesta este motivul pentru care mulți dintre creștini seamănă cu copiii de școală care încearcă să copieze unii de la alții, iar dacă cel de la care au copiat, face greșit, toți ceilalți au copiat greșit. Vedeți? Din cauza aceasta aveți o mulțime de rezultate greșite! O, Doamne, nu copiați nimic, ci întâlniți-vă voi înșivă cu El!

Un bun prieten de-al meu care stă aici în spate, este fiul unui vechi prieten, Jim Poole. Tatăl lui și cu mine am crescut împreună și am mers la aceeași școală. Oh,

ce bărbat fin! Micul Jim și cu mine, ne rugăm în continuu ca și marele Jim să devină creștin, un credincios adevărat. Noi am vorbit ieri despre cum L-am întâlnit pe Dumnezeu în pădure, în natură. Vedeți? Acolo Îl puteți găsi, deoarece El este Creatorul și poate fi găsit în creația Sa.

Îmi amintesc că eu și Jim obișnuiam să mergem la vânătoare, iar seara ne luam bicicletele și mergeam în josul străzii ca să ne cumpărăm un cornet de înghețată. Eram speriați de moarte când se întuneca și trebuia să trecem prin cimitir.

Lui Jim îi plăcea să se arunce în iaz. Eram niște băieți de zece sau doisprezece ani, iar lui Jim îi plăcea să citească povești de vânătoare și să pună capcane, în timp ce eu stăteam, visam cu ochii deschiși să am o cabană mică în munți și îmi ziceam: „Băiete, ar fi un lucru bun să ai o cabană mică în munți!” Mereu am visat să am o cabană în munți, câțiva câini de vânătoare și câteva arme. „O,” îmi ziceam, „dacă aş avea o pușcă de vânătoare de calibru 30, o parte din timpul meu...”

În vremea aceea mă gândeam: „Cum aş putea să am vreodată o pușcă de calibru 30?”, iar zilele trecute am stat și m-am uitat la peretele meu pe care sunt prinse unele din cele mai bune puști pe care le are cineva, și m-am gândit: „Mărețul har!”

În vremea aceea mă gândeam: „Mă voi antrena ca să pot ținti bine, iar într-o zi, poate voi merge în munți și un vânător bun mă va lua cu el ca să-i fiu un fel de gardă personală. Poate într-o zi voi merge și în Africa, tot ca și gardă personală... dacă aş putea să mă antrenez! Acesta este singurul lucru pe care pot să-l fac: să mă antrenez ca să fiu un bun țintaș. Oh, Doamne, ce minunat ar fi dacă m-ai lăsa să vânez peste tot în lume!”

În tot acest timp, Jim obișnuia să citească dintr-o carte.

„Jim...”, îi ziceam eu, iar el răspundea:

„Îmi place să citesc despre aceasta.”

„Jim, dar aceea este experiența altcuiva! Eu vreau s-o trăiesc personal; vreau să trăiesc personal această experiență.”

Astfel, când m-am întors la Hristos, nu am putut să mă bazez pe experiența altora, ci a trebuit s-o trăiesc personal.

Îmi amintesc că atunci când am citit cartea „Lone Star Ranger”, a lui Zane Gray, despre vestul sălbatic, am rupt două sau trei măhuri de-ale mamei călărindu-le în jurul casei, fiindcă îmi imaginam că merg călare pe un cal.

Apoi, am citit cartea „Tarzan și maimuțele”, a lui Edgar Rice Burroughs. Îmi amintesc că mama avea un covor vechi de blană de focă, pe care-l primise de la doamna Wathen și l-a pus în camera ei. Dar eu l-am scos afară... Mama a știut că nu vântul l-a scos afară... Deci, l-am scos afară, l-am tăiat, mi-am făcut din el un costum de Tarzan și am stat prin copaci. Jumătate din timpul meu am stat în copaci, îmbrăcat cu acel costum de Tarzan. De ce? Pentru că am citit ce a făcut el și am vrut să fac și eu la fel.

Dar, prin harul lui Dumnezeu, într-o zi am luat în mână o Carte adevărată, Biblia, iar de atunci, cântarea și cuvintele mele au fost: „Vreau să fiu ca Isus, pe pământ tânjesc să fiu ca El.” Nu vreau să fiu episcop sau un membru important al bisericii, nici papă sau preot, ci vreau să fiu ca Isus.

Absolutul te face deosebit. Acolo este Ceva despre care poți citi în Cuvântul Său iar Ceva din inima ta te face să tânjești să fii ca El.

Pentru un creștin, Absolutul este ca ancora pentru o navă. Voi trebuie să aveți un Absolut, iar dacă Absolutul vostru este Hristos, este ca și cum arunci ancora într-o zi când marea este agitată și corabia este gata să se scufunde; când singura nădejde pe care o aveți este să aruncați ancora. Atunci, chiar dacă corabia se clatină, ancora o ține tare pe loc. Voi știți că noi avem o cântare intitulată: „Ancora mea ține.”

Asemenea băiețelului cu zmeul, și noi ne-am gândit de multe ori să înălțăm un zmeu. El nu îl putea vedea, dar ținea sfoara. Un om care a trecut pe acolo, l-a întrebat pe băiat:

„Ce faci, Sonny?”

„Îmi înalț zmeul.”

„Ce ții cu mâna?”

„Frânghia.”

„Dar unde este zmeul, pentru că eu nu îl văd? De unde știi că zmeul tău zboară acolo sus?”

„Pot să-l simt cum trage”, a răspuns copilul.

Vedeți? La capătul acelei sfori era un absolut. Pentru băiețel, zmeul era absolutul lui, de aceea putea spune că zmeul lui zboară. Chiar dacă nu-l vedea, el ținea ceva în mână.

Așa este cu omul născut din nou prin Duhul Sfânt: el deține ceva care are o Ancoră acolo afară, iar furtunile nu îl pot clătina. El știe că este în ordine, fiindcă este ancorat. În ordine. Dacă ne aflăm în mica noastră barcă, plutind pe valurile vieții... Așa cum a spus poetul:

„Viața nu este doar un vis,

Și sufletul nu-i mortul care dormitează.

Lucrurile nu sunt ceea ce par, căci

Viața este reală! Viața este ceva serios!

Și mormântul nu este sfârșitul;

„Căci țărână ești și în țărână te întorci”,

Nu-i un cuvânt pentru suflet.”

Oh, cred că lucrul acesta este adevărat! Longfellow a scris „Psalmul vieții”. Vedeți?

„Plutind pe valurile vieții,

Fratele naufragiat și deznădăjduit

Văzând, va prinde curaj din nou.”

Noi suntem îmbarcați și plutim pe valurile vieții, prin furtunile timpului, cu Hristos. Când furtuna este puternică și ne aruncă înapoi și înapoi, sunt bucuroși să am undeva o Ancoră care ține întotdeauna. Nici chiar moartea nu vă poate smulge de lângă această Ancoră, fiindcă sunteți ancorați de Absolutul vostru, de Hristos. El este Ancora noastră! Ce este El? Cuvântul: *„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu... Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi.”*

Atunci când știm că acțiunile noastre sunt conform Cuvântului, că învățătura noastră este conform Cuvântului, că nu adăugăm și nu scoatem nimic, ci este numai Cuvântul și când vedem în viața noastră aceleași rezultate ca la cei care au fost ancorați în Cuvânt, știm că Ancora noastră ține și că Viața lui Hristos Se reflectă în noi într-un mod aproape identic cum a făcut-o în Hristos, pentru că Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine. Atunci Îl vedem pe Dumnezeu în noi, susținând pânțele bărcii cu Cuvântul Său, exact cum a făcut Isus, pentru că El a spus că *„lucrările pe care le fac Eu, le veți face și voi,”* adică cei ce cred. Nu cel care se preface că crede sau cel care se gândește că crede, ci cel care crede cu adevărat. Vedeți?

„Cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu...” De ce? Pentru că este ancorat pe aceeași Stâncă. Ce este Stânca? Stânca este întotdeauna Cuvântul, iar voi sunteți ancorați pe El.

Dacă te pierzi pe mare, absolutul tău este Steaua Polară sau Steaua Nordului. Există multe stele pe cer, dar una singură nu se mișcă și este o călăuză adevărată.

Aceasta este Steaua Polară și este situată pe mijlocul bolții cerești. Astfel, nu contează unde te afli: în partea de jos a bărcii, în partea de sus sau în orice alt loc, Steaua Polară este întotdeauna în același loc. Ea este absolutul tău pe mare.

Vedeți, sunt o mulțime de stele care se deplasează dintr-un loc în altul, dar orice marinar sau vânător care cutreieră pădurile, se orientează după Steaua Polară. Ea este busola voastră și nu va indica spre Marte, Jupiter sau spre un alt loc, ci va indica întotdeauna Nordul. De ce? Pentru că ea este absolutul vostru, busola voastră.

Oh, Doamne! Priviți Absolutul vostru! Am să vă spun ceva pentru că mă simt îndemnat s-o fac. În clipa aceasta mă simt foarte religios pentru că aceasta este Siguranța.

Fiți atenți! Busola voastră, Steaua Polară, nu poate indica niciodată altceva decât Nordul. Aceasta este singura direcție pe care o poate indica. Dacă este o busolă adevărată, ea va indica întotdeauna numai spre Nord. Este adevărat? Așadar, dacă aveți Duhul Sfânt, El va indica întotdeauna numai spre Cuvânt. El nu va indica niciodată spre o denominațiune, spre o dogmă sau spre altceva, ci numai spre Cuvânt. Îmi vine să strig de bucurie!

În interiorul omului este Ceva care pulsează. Când vezi Steaua ta stând acolo, pe Isus Hristos, Cuvântul, când vezi că Duhul care este în tine nu te lasă să te miști la stânga și la dreapta, știi că El este Singurul care te poate călăuzi. El a venit să ia lucrurile lui Dumnezeu, să ni le arate și să ni le descopere, pentru că Isus a spus: *„El va face întocmai ce am spus Eu; El vă va descoperi lucrurile viitoare... vi le va descoperi înainte ca să se întâmple.”* Înțelegeți?

„Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul, căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit și vă va descoperi lucrurile viitoare.

El Mă va proslăvi pentru că va lua din ce este al Meu și vă va descoperi.”
Înțelegeți?

Noi vedem că El descoperă lucrurile; El ia lucrurile lui Dumnezeu și vi le descoperă; El vă va descoperi lucrurile pe care le-a spus Isus. Cu alte cuvinte, El va clarifica toate lucrurile (Rețineți aceste lucruri pentru că acesta este felul în care vom vorbi câtva timp), vă va face să fiți siguri, și atunci veți ști că posedați Steaua Nordului, Cuvântul lui Dumnezeu care a fost dat pentru fiecare creștin...

Priviți! Dați-mi voie să vă spun ceva. Ascultați-mă cu atenție, fiindcă aceasta este întreaga descoperire divină a lui Dumnezeu, a voii Sale și a venirii lui Hristos, toate celelalte lucruri fiind cuprinse în întregime în această Carte. Dacă vedeți că există ceva care vă trage afară din această Carte, aruncați busola aceea pentru că este numai un crez, o organizație; este numai o hârtie împăturată în buzunar sau înrămată pe peretele vostru, apoi veți găsi Busola adevărată care vă călăuzește în Cuvânt. Amin!

Observați! Când a trăit această experiență, Pavel s-a dus în Arabia și a studiat Scriptura timp de trei ani, pentru că trebuia să fie sigur. Glorie! Apoi, când Duhul Sfânt l-a călăuzit Cuvânt cu Cuvânt, a putut să scrie cartea Evreilor și s-o arate iudeilor. Cu siguranță! De ce? Pentru că era centrat, Busola, Duhul Sfânt, l-a pus chiar pe direcția Cuvântului.

Dacă ceva vă îndepărtează de la Cuvântul lui Dumnezeu, ați face bine să puneți acel lucru deoparte. Așa este corect. Busola va indica întotdeauna numai și numai Cuvântul Său, deoarece Duhul Sfânt a venit ca să dovedească și să confirme făgăduințele lui Dumnezeu. Aceasta nu o poate face nici o dogmă, nici o organizație sau o altă putere, ci numai și numai Duhul Sfânt, prin Cuvânt. El este Germenul de Viață!

Luați, de exemplu, un bob de grâu, un bob frumos de grâu. El nu poate face nimic, este fără viață dacă nu posedă germenul de viață; dar dacă posedă germenul de

viață, va produce mai multe boabe de grâu.

Hristos este Viața, Absolutul! Dacă grâul nu posedă acel absolut în el, nu va răsări niciodată. Oricât ar fi de frumos pe dinafară, el nu poate trăi dacă în interiorul lui nu este nimic prin care să trăiască. Dar când vine acel absolut, poate sta în fața tuturor criticilor și să spună: „*Voi învia din nou!*” De ce? Pentru că posedă absolutul; și pentru că are absolutul, trebuie să învie din nou.

„Dacă rămâneți în Mine, și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea, și vi se va da.” Acesta este Absolutul! Dar dacă sunteți legați de dogme și de alte lucruri... Nu uitați că nu puteți amesteca uleiul cu apa. Oricât ați încerca să faceți aceasta, nu veți reuși pentru că sunt două substanțe diferite. Vedeți? Voi nu puteți amesteca dogmele omenești cu Biblia, pentru că sunt în contradicție cu Ea. Voi nu puteți amesteca denomi-națiunea cu cei care s-au născut din nou...

O să vă spun aceasta oricum! Dumnezeu nu Își schimbă Programul; El nu poate face aceasta pentru că este infinit. Sunt conștient că mulți oameni vor asculta mesajul acesta! Vedeți? Dumnezeu nu poate să Își schimbe Programul. El nu poate face astăzi ceva, iar mâine să vină și să schimbe ceea ce a făcut, spunând că a greșit.

Dumnezeu nu se ocupă de grupuri de oameni, ci lucrează cu fiecare individual, pentru că fiecare om are idei diferite și este diferit prin natura sa. Astfel, Dumnezeu trebuie să ia acel om, să se ocupe de el și să-l scoată afară din gândirea și voința lui proprie, și să-l aducă în Gândurile și Voia Sa. Abia după aceea va putea lucra cu omul acela.

Priviți de-a lungul veacurilor, la Noe, la Moise și la toți profeții. Dumnezeu nu a avut niciodată doi profeți în același timp, ci întotdeauna s-a ridicat un singur profet prin care a lucrat El. De aceea, înainte de a spune: „Siguranța vine prin numărul mare de sfetnici”, gândiți-vă la aceasta.

Așa cum am predicat, nu demult, aici în tabernacol, au existat un Ahab și un Iosafat, care au vrut să meargă în Ramotul din Galaad ca să-l ia din mâinile dușmanului. Din punct de vedere fundamental, ei erau corecți, pentru că țara aparținea Israelului, dar sirienii își hrăneau copiii cu grâul care era proprietatea pe care Dumnezeu le-o dăduse evreilor. Așadar, din punct de vedere fundamental, ceea ce voiau ei era corect, dar erau niște condiții.

Fiind un om credincios, Iosafat a spus:

„Nu ar trebui să-L întrebăm mai întâi pe Domnul?”

Desigur, decăzutul Ahab, credinciosul de graniță, a răspuns: „Oh, cu siguranță ar fi trebuit să mă gândesc la aceasta! Am patru sute de proroci iudei, pe care îi hrănesc și de care am grijă. Sunt cei mai buni din țară, așa că îi voi chema aici.” Și toți prorocii aceia au spus într-un glas: „Du-te, căci Domnul este cu tine!” Din punct de vedere fundamental, ei aveau dreptate, dar problema era că nu prinseseră Absolutul!

Apoi, când Iosafat a întrebat: „Nu mai este nici un alt proroc?”, Ahab a răspuns: „Ba da, mai este unul, dar pe acela îl urăsc pentru că întotdeauna îmi proorocește numai de rău!” Vedeți?

Cum ar fi putut să proorocească Mica de bine când tot Cuvântul vestit de Ilie era împotriva lui Ahab și spunea: „*Câinii îți vor linge sângele...*”? Cum putea acel profet legitimat să spună ceva ce nu era după voia lui Dumnezeu? El îi spusese și Izabelei că va fi mâncată de câini și că „*hoitul ei va fi ca gunoiul pe fața ogoarelor, în ogorul din Izreel, așa încât nu se va mai putea zice: «Aceasta este Izabela!»*”

Cum ar putea să binecuvânteze cineva un om care a fost blestemat și s-au spus despre el asemenea cuvinte?

La fel este și astăzi. Cum ar putea să binecuvânteze un om, aceste lucruri rele care i-au îndepărtat întotdeauna pe oameni de Dumnezeu? Înseamnă că vă rămâne un singur lucru de făcut: dacă trebuie să stați de unul singur, blestemați acel lucru în Numele Domnului și rămâneți cu Cuvântul lui Dumnezeu, care este Absolutul vostru!

Voi spuneți: „Ei bine, frate Branham, prin ceea ce spui îi faci pe oameni să te urască!” Posibil, dar Dumnezeu mă va iubi! Acesta este Absolutul meu. Voi nu puteți să vă bazați pe ajutorul unui om, ci trebuie să vă bazați pe Cuvânt, pe ceea ce a spus Dumnezeu.

Priviți-l pe Mica! De unde a știut că are dreptate? El a așteptat până când a avut o vedenie. Și ceilalți au avut o vedenie, dar vedenia lor nu se potrivea cu Cuvântul. Astăzi este la fel. Mica a comparat vedenia pe care a avut-o, cu Cuvântul și a văzut că el și cuvântul mergeau împreună.

Așadar, dacă vedenia pe care o ai astăzi este în contradicție cu Cuvântul, uit-o, pentru că este un absolut greșit.

Absolutul lui Mica era în concordanță cu Cuvântul, așa că a putut să stea în picioare, să vorbească și să creadă ceea ce spunea. Astfel, când a fost lovit peste obraz și întrebat: „Pe unde a ieșit Duhul Domnului din mine ca să-ți vorbească?”, Mica a răspuns: „Vei vedea în ziua când vei umbla din odaie în odaie ca să te ascunzi.” Corect.

La rândul său, Ahab a spus: „Puneți pe omul acesta la închisoare și hrăniți-l cu pâinea și cu apa întristării până când mă voi întoarce în pace. Mă voi ocupa atunci de el.”

„O, Mica, ce mai zici acum? Când se va întoarce, împăratul îți va tăia capul!”

Dar Mica a stat acolo la fel de neclintit și de statornic ca Ștefan (Amin!), gata să sufere la fel ca Domnul meu care s-a dus la cruce, ca Daniel care a fost aruncat în groapa cu lei, sau ca Șadrac, Meșac și Abed-Nego, care au fost aruncați în cuptorul încins. Cu siguranță! El a stat acolo și a spus: *„Dacă te vei întoarce în pace, Domnul n-a vorbit prin mine. Atunci poți să-mi tai capul!”* De ce a spus aceasta? Pentru că era sigur! Mica avea un Absolut, știa că Busola care l-a călăuzit și i-a arătat vedenia, era în concordanță perfectă cu Cuvântul; El știa că Steaua Nordului îi indicase precis Nordul. Da, domnilor! Ancora lui a ținut pentru că s-a bazat pe Cuvânt; pe Cuvânt și numai pe Cuvânt. Ați înțeles? Dacă aveți un Absolut, acela să fie Cuvântul lui Dumnezeu...

A fost un timp în care întreaga națiune a urmat exemplul dat de o femeie în ceea ce privește codul bunelor maniere. Astfel, dacă ea spunea că cuțitul trebuie ținut în mâna stângă, acela era un absolut. Ea avea răspunsul la toate, așa că dacă țineai furculița cu mâna stângă erai total greșit. Cum se numea femeia aceea? (Adunarea răspunde: „Emily Post”.) O, da, ea este! În vremea aceea, eticheta impusă de ea era absolutul și toți trebuiau s-o urmeze. Multe lucruri s-au păstrat până astăzi, dar multe au dispărut. Mănâncă cum dorești! Da, domnule! Atunci, acela era absolutul și trebuia urmat întocmai.

A fost un timp când Adolf Hitler a fost absolutul Germaniei. Astfel, dacă el spunea: „Sari!”, toți săreau. Dacă spunea: „Omoară!”, toți omorau, așa că la porunca lui au fost uciși milioane de evrei. Vedeți ce a făcut un asemenea absolut? Se părea că este o putere, dar era contrar Cuvântului lui Dumnezeu.

Cum poți ști că a fost în contradicție cu Cuvântul?

Când Balaam a privit de pe munte și a văzut Israelul în vale, a spus:

„Ce frumoase sunt corturile tale, Iacove! Locuințele tale, Israele!”

Tăria lui este ca a bivolului pentru el.

...Cine-l va scula? Bindecuvântat să fie oricine te va binecuvânta, Și blestemat să fie oricine te va blestema!”

Hitler ar fi putut să vadă aceasta și la fel creștinii nemți. Vedeți? Ei au putut să vadă că absolutul lor era în contradicție totală cu Cuvântul lui Dumnezeu. Știți cum se spune: „Dumnezeu l-a făcut pe om, dar omul și-a făcut sclavi!” Unul încearcă să stăpânească peste celălalt, dar noi avem un singur Conducător, iar Acela este Dumnezeu.

Absolutul Germaniei din acele zile a fost Hitler. Și vedeți ce s-a întâmplat? A fost un absolut greșit. De ce? Pentru că era în contradicție cu Cuvântul. Și ce sfârșit a avut? În rușine.

Dacă absolutul vostru este o organizație, o senzație sau altcineva în afară de Isus Hristos, veți avea parte de aceeași rușine sau poate chiar mai rău. Înțelegeți? Dacă Absolutul vostru nu este Isus Hristos, să știți că El trebuie să fie Punctul central a vieții voastre. Hristos este Cuvântul, nu biserica voastră! Înțelegeți? Și El a spus: „Pe acest Absolut voi zidi Biserica mea...”, adică pe Hristos, pe Cuvânt.

A fost un timp în care Mussolini a fost absolutul Italiei, al Romei. Nu știu dacă am citit undeva sau mi-a spus cineva, dar Mussolini a vrut să mute Olimpiada în Roma. Acolo este o statuie mare a lui, care are ca tematică atletismul. Așa este. Grecia a avut această idee măreață cu mulți ani înaintea lui, dar Roma a încercat să pună ea mâna pe aceasta întotdeauna. Atletismul este în ordine, dar el nu va putea lua niciodată locul lui Hristos. Oricât ai fi de puternic, aceasta nu înseamnă nimic pentru că El are toată puterea.

Vedeți pe ce a încercat el să zidească Roma? Pe el însuși; a încercat să se proclame absolutul Romei. Se spune că într-o zi, șoferul lui a sosit cu un minut mai

repede și el l-a împușcat spunând: „Nu ți-am cerut să vii cu un minut înainte de ora nouă, ci la ora nouă!” Priviți ce absolut a încercat să se facă el însuși! Dar vedeți ce s-a întâmplat?

Cred că mulți dintre cei mai în vârstă, ca de exemplu Roy Slaughter, vă amintiți prorocia despre care v-am vorbit cu ani în urmă. În vremea când eram în clădirea Odd Fellow, deci înainte să avem clădirea aceasta, eu v-am spus într-o zi: „Mussolini va avea un sfârșit rușinos!” Atunci am spus că va invada Etiopia și o va ocupa, dar va muri în rușine și nu îl va ajuta nimeni. Și așa a fost.

Tot atunci am spus: „Se vor ridica trei „ismuri”: nazismul, fascismul și comunismul și toate trei se vor contopi într-unul singur: în comunism.

Fiți atenți! Comunismul va arde Roma! Înțelegeți? Comunismul este o unealtă în mâna lui Dumnezeu. Ei cred că sunt împotriva lui Dumnezeu, dar în realitate împlinesc planul lui Dumnezeu, fără să știe. El îi folosește ca marionetă, ca unealtă în mâna Sa, așa cum a făcut cu mulți ani în urmă, cu Nebucadnețar.

Observați! A fost un timp când Faraon era absolutul Egiptului, dar uitați-vă unde este Egiptul acum. Vedeți? Totul a ajuns o ruină. Toate acestea au fost niște absoluturi greșite, de aceea au căzut. Au fost absoluturi făcute de oameni, iar voi nu puteți să vă bazați pe ele. Nu contează dacă este vorba de un președinte, de un dictator, de un împărat, de o biserică, de o organizație, de o dogmă sau de orice altceva, toate sunt trecătoare și toate vor trece, vor pieri așa cum au pierit toate absoluturile de acest gen de-a lungul timpului.

Priviți în urmă la cei care s-au încrezut în împărați sau în dictatori. Uitați-vă la oamenii care și-au pus nădejdea în astfel de absoluturi și vedeți unde sunt astăzi.

Acum să ne întoarcem și să privim câțiva oameni care și-au pus nădejdea în Biblie, în Cuvântul lui Dumnezeu și l-au păstrat ca Absolut. Uitați-vă unde sunt ei acum!

Pavel ne oferă un scurt rezumat al unor astfel de eroi în Evrei capitolul 11.33-40:

„Prin credință au cucerit ei împărății, au făcut dreptate, au căpătat făgăduințe, au astupat gurile leilor...

Alții au suferit batjocuri, bătăi, lanțuri și închisoare,

au fost uciși cu pietre, tăiați în două cu ferăstrăul, chinuiți, au murit uciși de sabie, au pribegit îmbrăcați cu cojoace și în piei de capre, lipsiți de toate, prizoniți, munciți – ei, de care lumea nu era vrednică –, au rătăcit prin pustiuri, prin munți, prin peșteri și prin crăpăturile pământului.

Toți aceștia, măcar că au fost lăudați pentru credința lor, totuși n-au primit ce le fusese făgăduit,

pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca să n-ajungă ei la desăvârșire fără noi.”

Vedeți? Unii dintre ei nu au trăit minuni mari, dar și-au dat trupurile oricum, fiindcă doreau să aibă parte de înviere. Nu le-a păsat de viața lor, ci s-au jertfit de bunăvoie pentru a putea obține învierea.

Noi vorbim despre Absolut, și voi știți că Curtea Supremă de Justiție este un absolut. Ea este absolutul, răspunsul final la toate neînțelegerile din națiunea noastră. Așa este. Deciziile luate de Curtea Supremă sunt un absolut. Știu că uneori nu ne place ce decide, dar cu toate acestea este un absolut. Da, domnilor. Ce s-ar întâmpla dacă nu am avea-o? Dar ea este un absolut. Cu siguranță este! De ce? Pentru că națiunea noastră este legată de ea.

Astfel, când Curtea Supremă ia decizia finală, aceea rămâne definitivă. Cui vă mai puteți adresa după aceea? Nimănui! Va trebui să respectați decizia luată pentru că nu mai puteți face nimic împotriva ei. Ea are ultimul cuvânt, este „Amin-ul” și nu mai puteți face nimic.

Voi puteți protesta împotriva sentinței unui Tribunal local, la magistrați, la Instanțele superioare, la Curțile Federale, dar când ajungeți la Curtea Supremă, aceasta este tot.

Uneori ne displace decizia luată de ei și spunem: „Ei bine, nu sunt de acord cu decizia lor!”, și încercăm să ne sustragem, dar ea este absolutul națiunii. Cum ar fi dacă nu am avea această instituție?

Noi trebuie să avem un absolut, fiecare dintre noi trebuie să-l aibă. Voi trebuie să aveți un absolut, dar ceea ce încerc să fac este să creez un fundament ca să vă arăt ce sunt de fapt absoluturile.

Curtea Supremă a unei națiuni este de fapt absolutul acelei națiuni, deoarece ea are ultimul cuvânt în orice neînțelegere. Sentința dată de ea încheie cazul respectiv, deoarece hotărârea lor nu mai poate fi atacată.

Și în jocul cu mingea există un absolut, acesta fiind arbitrul. Oh, da. Uneori nu ne place decizia lui, dar este un absolut indiferent care este părerea noastră. Decizia arbitrului are ultimul cuvânt. Nu contează ce spun alții; dacă el spune că este fault, este fault. Așa este. Cu siguranță.

Haideți să ne gândim la aceasta. Eu nu obișnuiesc să merg la jocurile cu mingea, dar s-a întâmplat să-mi notez și acest lucru. Deci, la jocul cu mingea, absolutul este arbitrul.

Unul spune: „S-a marcat!”, dar altul îi răspunde: „Nu este adevărat, minți!” Un altul spune: „Nu este corect așa, ar trebui să fie așa.” Însă atunci intervine arbitrul și spune: „Lovitură!”

Vedeți? Imediat, toți tac, își ocupă locul și stau jos. Unii se plâng și îmi imaginez că spun tot felul de lucruri în gândul lor, dar indiferent de părerea lor, este lovitură. De ce? Pentru că arbitrul are ultimul cuvânt și aceasta este tot.

Un jucător spune: „Știi că s-a întâmplat așa!”, iar celălalt îi răspunde: „Știi că nu a fost așa!”, dar arbitrul spune: „Lovitură!” și cu asta toți trebuie să tacă și să meargă la locurile lor.

Ce s-ar întâmpla dacă nu ar exista un arbitru la jocul cu mingea? Vă imaginați ce haos ar fi? Unul ar spune: „Lovitură!”, iar altul ar zice: „Nu este adevărat!” Ar fi numai ceartă și bătaie. De aceea, pentru a avea un joc cu mingea trebuie să existe și un absolut de care trebuie să asculte toți. Astfel, arbitrul decide ce trebuie să se facă și trebuie să te supui, fie că îți place, fie că nu îți place, pentru că el este absolutul oricum, iar cuvântul lui este definitiv. Nu contează ce crezi tu despre hotărârea lui, ea este definitivă. Înțelegeți? Dacă nu ar exista un absolut, jocul acela ar fi un haos.

Cum ar fi dacă națiunile nu ar avea o Curte Supremă? Ar fi numai haos!

Haideți să vă mai vorbesc despre un absolut: despre lumina roșie a semaforului. Dacă ajungeți la un semafor și vedeți lumina roșie, știți că înseamnă „STOP”! Dacă totuși mergeți mai departe, veți plăti pentru aceasta. Vă puteți închipui ce s-ar întâmpla dacă orașul acesta nu ar avea semafoare? Trebuie să existe un Absolut! Nu contează ce spune polițistul sau altcineva, acestea sunt lucruri secundare; dacă cineva poate dovedi că ai trecut pe culoarea verde, nu contează ce spune polițistul, fiindcă este greșit. Când semaforul arată că poți merge, înseamnă că într-adevăr poți merge. Acesta este absolutul. Se poate ca polițistul sau primarul orașului să fi fost acolo, dar aceasta nu are nici o importanță; dacă ai dovada că a

fost verde, mergi mai departe, iar dacă te lovește cineva, este vina lui. O poți dovedi. Noi putem dovedi despre ce vorbim. Așa este.

Ce s-ar întâmpla dacă nu ar fi lumina roșie? Ce s-ar întâmpla pe șosea? Unul ar spune:

„Hei, dă-te la o parte pentru că mă grăbesc! Trec mai întâi eu pentru că întârzi la serviciu!”, dar celălalt i-ar răspunde:

„S-o crezi tu! Trec eu pentru că am ajuns primul.” Pot să văd și o femeie care își aranjează părul în oglindă. Ce s-ar întâmpla dacă nu am avea culoarea roșie a semaforului? S-ar produce un blocaj în trafic.

Aceasta-i problema și cu bisericile. Înțelegeți? Acesta este motivul pentru care denomițiile au ajuns într-un asemenea blocaj. Nimeni nu ajunge nicăieri, doar stau și se ceartă.

Aici este Lumina lui Dumnezeu; când Ea ne spune să mergem, mergem, iar când spune să stăm pe loc, stăm. Pe aceasta ne bazăm noi, pe Cuvânt, nu pe ceea ce spune grupul acesta sau celălalt.

Isus a spus: *„Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede...”* și: *„Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură.”* Atunci, să mergem!

Oricât este de bună educația, Isus nu a cerut niciodată așa ceva! Oricât sunt de bune bisericile, El nu ne-a cerut niciodată să le construim. Bisericile construiesc spitale, ceea ce este în ordine, noi apreciem aceasta, dar oricât ar fi de bune, El nu a cerut niciodată să facem aceasta.

El i-a cerut Bisericii Sale un singur lucru: „Propovăduiește Evanghelia!”, dar Evanghelia nu a venit numai sub formă de Cuvânt, ci și prin puterea și manifestarea Cuvântului. Așa a spus Pavel. Așadar, mergeți și manifestați Evanghelia! O, Doamne, dacă s-ar fi făcut așa...

Astăzi trăim într-un timp în care avem cei mai buni medici pe care i-am avut vreodată și avem cele mai bune medicamente care au fost administrate vreodată. Voi știți aceasta. Îi salutăm pe acești oameni și ne rugăm pentru ei. Eu o fac și nădăjduiesc că și voi faceți la fel. Ei au simțuri cu ajutorul cărora lucrează: văzul, pipăitul, mirosul; ascultă inima sau depistează tumoarea sau ce este acolo, văd ceva ce se poate vedea: o răspândire a bolii în corp sau pe față și intervin împotriva lor. Încearcă să vă dea medicamente care să omoare boala și să vă salveze viața. Aceasta este munca și activitatea lor, și noi îi apreciem pentru aceasta fiindcă sunt în ordine. Dar, deși avem cei mai buni medici, cele mai bune medicamente și cele mai dotate spitale, avem mai multă boală decât în toată istoria omenirii, și avem mai multă necredință decât oricând. Acesta este adevărul.

Predicatorii s-au organizat și au format organizații mari, și primesc înăuntru pe toată lumea, numai ca să aibă cât mai mulți membri. Ei s-au dus la seminarii, ca puii de incubator, și ies afară șlefuiți, dar uneori nu știu despre Dumnezeu mai mult decât știe un hotentot despre o noapte egipteană. Astfel, astăzi îi avem așa cum sunt pregătiți de seminar. Înțelegeți?

Dar ceea ce ne trebuie în adunările noastre este cineva care are Absolutul! Ceea ce ne trebuie în adunările metodiste, baptiste, prezbiteriene și penticostale, este un Absolut, un bărbat care să stea bine ancorat în Cuvânt și în Hristos, pentru a aduce biserica în starea corectă, astfel ca fiecare mădular să umble conform Cuvântului, iar Cuvântul să fie manifestat, însoțit de semne, pentru că *„aceste semne îi vor urma în toată lumea pe cei ce cred.”*

Ei spun: „Lucrul acesta a fost făcut până departe.”, dar Isus a zis: *„Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură.”*

Noi nu am ajuns încă în toată lumea și la orice făptură. Cât de departe trebuie să mergem? În toată lumea. Și cui trebuie să-i propovăduim Evanghelia? Fiecărei făpturi.

„Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate draci, vor vorbi în limbi noi,

vor lua în mână șerpi, dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma, își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoși.”

Acesta este Absolutul, Cuvântul, Steaua Polară care indică Nordul, Busola care ne arată direcția corectă. De aceasta avem nevoie!

Dar noi am mers afară și am construit instituții, am organizat poporul, am primit noi membri și ne-am certat cu bapțiștii și cu metodiștii pentru că nu credeau la fel ca și noi. Au construit seminarii și biserici mai mari decât ale celorlalți, au făcut biserici mai încăpătoare cu scaune moi, tapițate, cu o orgă mare și cu o mulțime mai bine îmbrăcată; chiar și primarul merge la biserica lor, și au primit toată lumea în biserică. Și ce au obținut? O grămadă de morți legați de absolutul unei denominațiuni. Moarte! Oh, Domnul să ne ferească!

Dacă voi muri pe calea aceasta, atunci Absolutul meu este Isus Hristos. Pe această Stâncă se odihnește credința mea!

Doctorul Davis mi-a spus: „Billy, dacă mai predici așa ceva, într-o zi le vei predica stâlpilor din biserică!”

„Atunci voi predica Cuvântul lui Dumnezeu stâlpilor, pentru că Dumnezeu este în stare să ridice copiii lui Avraam din acești stâlpi.” Corect! Cuvântul lui Dumnezeu este Adevărul.

„Crezi că ei te vor crede?”, m-a întrebat el, dar eu i-am răspuns:

„Aceasta nu este treaba mea. Datoria mea este să rămân credincios acestui Cuvânt!”

„Crezi că te poți prezenta în fața unei lumi educate, ca cea de astăzi, cu învățătura vindecării divine?”

„Nu este vindecarea mea, ci este făgăduința Lui. El este Cel care m-a însărcinat să mă rog pentru bolnavi.”

O, îmi amintesc cum a venit El jos, în Lumina aceea mare, în timp ce botezam în râu! Aceasta s-a întâmplat în iunie 1933 și El mi-a zis:

„Așa cum a fost trimis Ioan Botezătorul ca premergător al primei veniri a lui Hristos, așa te trimit pe tine, cu un mesaj pentru lume, înaintea celei de-a doua veniri a lui Hristos!”

În ultimii cincisprezece ani, mesajul Lui a răsunat peste întreaga lume, iar focul trezirii s-a aprins aproape peste tot! Vindecarea divină, puterea și restituirea, au mers în jurul lumii, iar acum cred că totul este pregătit să ajungă în punctul culminant care va aduce credința de răpire a Bisericii în slavă. Acesta este adevărul. În toate aceste Mesaje, eu am vorbit despre Biserică și adevărul este că suntem într-adevăr la sfârșitul timpului. Noi am tot vorbit despre aceste lucruri, dar acum ele se împlinesc chiar sub ochii noștri. Ascultați aceste Mesaje! Da, domnilor, iar acesta este unul dintre ele.

Așa cum am spus, Lumina roșie a semaforului rezolvă problema. Aceasta este. Lumina roșie spune cine are dreptul să meargă înainte. Nu contează ce spune altcineva, ci doar ceea ce spune Lumina roșie are importanță! Dacă nu iei aminte

la lumina roșie a semaforului, poți avea un blocaj în trafic, ceea ce înseamnă că acolo trebuie să fie un absolut. Da, domnilor.

Exact așa este și cu biserica. Ea trebuie să aibă un Absolut; trebuie să existe un Absolut și pentru oamenii din biserică, dar necazul este că astăzi fiecare biserică are propriul ei absolut. Vedeți?

„Noi, bapțiștii, credem aceasta...”

„Noi, metodiștii, credem aceasta...”

„Noi, prezbiterienii, credem aceasta...”

„Noi, penticostalii, credem aceasta...”

Aceasta este în ordine, dar de ce nu acceptați și restul Cuvântului? Ce se întâmplă cu restul?

„Noi, bapțiștii, credem în botezul prin scufundare!”

Aceasta este bine, dar cum stați cu botezul Duhului Sfânt? Dar cu vorbirea în limbi? Cum este cu darul vindecării și al prorociei?

„Nu, pe acestea nu le vrem, pentru că au fost pentru un alt timp!” Oh, Doamne!

Voi, penticostalii, spuneți: „Noi credem că vorbirea în limbi este dovada botezului cu Duhul Sfânt!”

Desigur, vorbirea în limbi este în ordine, dar nu aceasta este dovada că aveți Duhul Sfânt. Mulți oameni vorbesc în limbi, însă nu pot merge mai departe, iar Satan poate imita fiecare dar din Biblie.

Pavel a spus. *„Chiar dacă aș vorbi în limbi omenești și îngerești, și n-aș avea dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un chimval zângănitor.*

Și chiar dacă aș avea darul prorociei și aș cunoaște toate tainele și toată știința, chiar dacă aș avea toată credința, așa încât să mut și munții, și n-aș avea dragoste, nu sunt nimic.”

Absolutul este Persoana lui Hristos, este Hristos! Primiți-L! Voi nu puteți să-L primiți pe El, fără să primiți Cuvântul Său. Cuvântul trebuie să fie pe primul loc, apoi Viața vine în acel Cuvânt și îl legitimează.

Isus a spus: *„Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu, să nu Mă credeți.*

Dar, dacă le fac, chiar dacă nu Mă credeți pe Mine, credeți măcar lucrările acestea...” El a fost Cuvântul lui Dumnezeu manifestat; *„Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine.”* Acesta a fost Absolutul veșnic atunci!

Voi ziceți: *„Frate Branham dacă acesta a fost Absolutul atunci, astăzi care este?”*

Isus a spus: *„Cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu...”* Vedeți? Este același Absolut!

Dar astăzi, fiecare are absolutul lui. O, Doamne! Este la fel ca în zilele Judecătorilor, când fiecare făcea ceea ce era corect din punctul lui de vedere. În zilele judecătorilor, fiecare avea absolutul lui și făcea ce voia. Așa este și acum:

fiecare face ce crede că este corect. Știți de ce făceau aceasta în zilele judecătorilor? S-ar putea să vă șocheze ceea ce voi spune, dar motivul pentru care făceau aceasta, este că în zilele acelea poporul nu a avut nici un profet la care să vină Cuvântul Domnului. Acesta este motivul pentru care fiecare făcea ce credea că este bine.

Exact același lucru s-a întâmplat și astăzi! În aceste zile ale denominațiilor nu am avut nici un profet, dar Dumnezeu ne-a promis unul. Vedeți? El a făcut-o! În ultimele zile, Dumnezeu îl va ridica din nou pe Ilie și îl va trimite în scenă, iar el va întoarce inima copiilor la credința părinților, înapoi la Cincizecimea originală. Voi știți că El a promis aceasta.

Știu că acum veți face referire la Ioan, la ceea ce a spus El despre Ioan în Matei 11.10, când a fost întrebat: „Cine crezi că a fost Ioan?”

Atunci, El le-a spus: „Dacă vreți să înțelegeți, el este cel despre care s-a scris: *„Iată, trimit înaintea feței Tale pe solul Meu, care Îți va pregăti calea înaintea Ta.”* Ioan este Maleahi 3, nu Maleahi 4. Nu uitați că dacă Ioan ar fi fost împlinirea Cuvântului din Maleahi 4, atunci Cuvântul ar fi greșit, deoarece acolo scrie că lumea va fi arsă, iar cei dreپți vor moșteni pământul și vor călca pe cenușa celor răi.

Fraților, nu încurcați cele două texte, ci spuneți numai ce este scris! El a făgăduit acest lucru pentru zilele din urmă și va fi chiar în mijlocul lor!

Amintiți-vă că în zilele judecătorilor fiecare a făcut ce a vrut, deoarece acolo nu era nimeni prin care să fie făcut Cuvântul viu. Nu era nici un profet, iar Cuvântul Domnului vine întotdeauna la profet. Așa este. El este urât întotdeauna și numai un grup mic îl iubește. Înțelegeți? Dar ceea ce vreau să spun, este că așa s-a întâmplat întotdeauna.

Dumnezeu nu Își schimbă niciodată felul de lucrare. El nu poate să facă aceasta și apoi să fie Dumnezeu. Astfel, dacă Dumnezeu spune sau face ceva, data viitoare trebuie să procedeze la fel. Când vine o criză, El trebuie să procedeze și a doua oară la fel ca prima dată, pentru că altfel înseamnă că a greșit prima dată. Și cine Îl va învinui pe Dumnezeu că a greșit? Cine ești tu să-L învinuiești pe Dumnezeu de păcat? Isus le-a zis: „Cine dintre voi Mă poate învinui de vreun păcat?” Ce este păcatul? Necredința, iar Biblia spune că *„cine nu crede a și fost judecat.”*

„Care dintre voi poate dovedi că nu am împlinit tot ceea ce trebuia să facă Mesia?” Vedeți? Nimeni nu a putut spune nici un cuvânt. Mesia este un Profet și El a dovedit aceasta; El a dovedit că era Cel așteptat.

Ei nu mai avuseseră nici un profet de sute de ani, din zilele lui Maleahi, și iată-L intrând în scenă! El era un ciudat pentru oameni și o piatră de poticnire pentru biserici, pentru că este scris:

„Iată, pun ca temelie în Sion o piatră, o piatră încercată, o piatră de preț, piatră din capul unghiului clădirii, temelie puternică; cel ce o va lua ca sprijin nu se va grăbi să fugă.” Așa este. Iată-L acolo, împlinind Scriptura, iar cei care L-au crezut, au avut un Absolut.

Când l-a văzut pe Lazăr ieșind din mormânt, micuța Marta știa Cine era Isus. Chiar înainte să se întâmple minunea, ea avusese deja Absolutul cunoașterii:

„Doamne”, l-a zis ea, *„cred că Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, care trebuia să vină în lume.”* Și l-a mai zis:

„Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu!”

Dar și acum, știi că orice vei cere de la Dumnezeu, Îți va da Dumnezeu.” Amin.

Marta a fost absolut sigură, iar când a spus aceste cuvinte, le-a spus din inimă.

El a întrebat: „Unde l-ați pus?”

„Vino și vezi”, I-a răspuns ea. Și El stătea acolo pe baza unei vedenii, fiindcă în Ioan 5.19 a spus: „Eu nu fac decât ceea ce Îmi arată mai întâi Tatăl în vedenie.”

Isus plecase departe de casa lui Lazăr, iar ei au trimis după El, să vină să se roage. El știa că Lazăr va muri, iar după o vreme le-a zis ucenicilor Săi: „Lazăr, prietenul nostru, doarme...” iar ei s-au bucurat și au zis: „Doamne, dacă doarme, are să se facă bine.” Atunci Isus le-a spus clar că Lazăr murise: „Lazăr a murit.”

Și mă bucur că n-am fost acolo, pentru voi, ca să credeți. Dar acum, haidem să mergem la el.” Vedeți? Isus a spus clar: „Lazăr, prietenul nostru, doarme, dar Mă duc să-l trezesc din somn.” El nu a zis: „Mă duc să văd ce pot face”, ci a spus clar: „Mă duc să-l trezesc.” De ce a spus aceasta? Pentru că Tatăl i-a arătat exact ce trebuia să facă.

Isus S-a dus la mormânt. Acolo stătea un Om; acolo stătea Dumnezeu în trup, Cel care ar fi putut spune pietrei de la intrarea în mormânt: „Dizolvă-te!” și piatra s-ar fi evaporat imediat. Dar El n-a făcut aceasta, ci le-a zis acelor biete femei: „Dați piatra la o parte!” De ce? Pentru că și voi aveți ceva de făcut. Vedeți? Și ei au prăvălit piatra la o parte. Li s-a făcut rău, pentru că mirosea greu. O, Doamne, Îl pot vedea cum stătea acolo, îndreptându-și trupul fragil, fiindcă Biblia spune că „El nu avea nici o frumusețe, și înfățișarea Lui nu avea nimic care să ne placă.” Nu avea o înfățișare prea atrăgătoare. Vedeți?

La fel a fost și David. El a fost ales ca împărat pe când era doar un băiețandru cu părul bălai. Isai a zis despre ceilalți fii mai mari ai săi: „Nu ar arăta bine cu coroană pe cap?” Vedeți?

El i-a zis lui Samuel: „Ia-l pe băiatul acesta mai mare!”, dar Samuel i-a răspuns: „Dumnezeu l-a respins!” Astfel, Isai și-a adus toți fiii pe rând înaintea lui Samuel, dar toți au fost respinși, unul după altul, iar la sfârșit, Samuel l-a întrebat: „Nu mai este niciunul?”

„Ba da,” a răspuns Isai, „mai am unul, dar acela nu arată ca un împărat, pentru că este un tânăr mic de statură, cu umerii lăsați; un băiat cu părul bălai.”

„Du-te și adu-l!”

Și de îndată ce a venit înaintea prorocului, Duhul lui Dumnezeu S-a pogorât asupra lui, iar Samuel a luat cornul cu untdelemn, a alergat la David și l-a turnat pe capul lui zicând: „Acesta este împăratul vostru!” Așa este. Da, domnilor.

Isus stătea acolo, probabil cu umerii lăsați și cu părul care începuse să-l încărunțească deja, deși nu avea mai mult de treizeci de ani. Biblia spune că este posibil ca El să fi arătat de patruzeci de ani, pentru că iudeii l-au zis: „*N-ai nici cincizeci de ani și ai văzut pe Avraam?!*”

Dar „*Isus le-a zis: „Adevărat, adevărat vă spun că, mai înainte ca să se nască Avraam, sunt Eu.”* Oh, Doamne!

Astfel, vedem că El stătea lângă mormânt știind că vedenia pe care o avusese urma să se împlinească. Știa ce trebuia să spună: „*Dați piatra la o parte!*” Lazăr mirosea urât fiindcă era mort de patru zile și era înfășurat cu niște fâșii. Deja îi căzuse nasul, atât de mult timp trecuse.

Dar Isus a stat acolo, și-a îndreptat trupul mic și a spus: „*Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi.*” Spuneți-mi vreun om care ar putea face vreodată o asemenea afirmație!

„Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată. Crezi lucrul acesta?”

Și Marta a răspuns: *„Da, Doamne!”* Aparent, s-ar părea că Lui nu i-a păsat, deoarece atunci când L-a chemat, nu a venit. Apoi L-a chemat din nou, dar nu a venit nici atunci. Dar deși El a făcut aceasta, ea l-a spus: *„Cred că Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, care trebuia să vină în lume.”*

Atunci Isus a spus: „Lazăre, vino afară!” Și un bărbat care era mort de patru zile... De ce? Pentru că Hristos avea Absolutul! El a văzut vedenia și aceea nu putea greși. Așa este. El era absolut sigur pe ceea ce era.

Dar și Marta era absolut sigură. Și pentru că a putut recunoaște că El era ceea ce credea ea despre El, a primit ceea ce a cerut. Corect. Acolo era Absolutul ancorat bine cu Cuvântul.

Fiecare om de astăzi, face ceea ce consideră el că este bine, pentru că nu este nici un profet. Uitați-vă la zilele judecătorilor; uitați-vă la zilele lui Elisei, când a murit micuțul fiu al sunamitei.

Ilie a fost omul trimis de Dumnezeu pentru acele zile, nu doar un învățat inteligent. El era un bătrân care umbla înapoi și încolo. Dacă ar veni astăzi în fața ușii voastre, poate că l-ați alunga. O națiune întregă l-a urât; Izabela și toți ceilalți îl urau, pentru că ea locuia la Casa Albă și toate femeile se luau după ea; toate o luau ca exemplu și model. Izabela a reușit să schimbe toate ideile și convingerile lui Ahab, iar astăzi nici noi nu suntem prea departe de aceasta. Este aproape la fel; acolo sunteți și voi. Ei erau foarte populari.

Dar când femeia sunamită a văzut puterea care era în Elisei, a spus: *„Îmi dau seama că este un om sfânt.”* Când i-a murit copilul, i-a spus slujitorului ei: *„Pune șaua pe măgar și nu te opri!”* Îmi place aceasta, felul în care a procedat ea. Sunamita avea Absolutul ei, Ancora ei, și când a văzut-o venind, Elisei a spus: *„Iată*

că vine sunamita aceea! Văd că este îndurerată, dar nu știu despre ce este vorba.”
Vedeți, Domnul nu le arată slujitorilor Săi totul, doar ceea ce vrea El să știe.

Așadar, Elisei a spus: „Inima ei este întristată, dar nu știu de ce. Ghehazi, aleargă înaintea ei și vezi ce i s-a întâmplat!” Apoi, când a ajuns la el, a întrebat-o: „Totul este bine cu tine? Soțul tău și copilul sunt bine?”

Oh, uitați-vă la ea! Uitați-vă ce răspuns a dat femeia aceea: „Da, totul este bine.”
De ce a răspuns așa? Pentru că venise la absolutul ei. „Totul este bine”, și a căzut la picioarele lui Elisei. Dar el a ridicat-o, și atunci ea a început să-i povestească ce s-a întâmplat. El a ascultat-o, însă nu avea încă nici un Absolut pentru ea. Știa că fiul îi fusese dat în urma unei vedenii, dar ce putea face acum? Și-a luat toiagul, s-a dus în camera lui, a închis toate ușile și i-a scos pe toți afară, apoi s-a plimbat înapoi și încolo prin cameră. Elisei avea un Absolut, dar trebuia să intre în legătură cu El. O, Doamne, s-a plimbat în sus și-n jos, înapoi și încolo prin cameră, iar la un moment dat a simțit că a fost atins de Ceva, așa că s-a așezat cu trupul peste copil, apoi s-a ridicat din nou și s-a plimbat. Copilul s-a mișcat puțin și a început să se încălzească. Elisei s-a plimbat din nou, înapoi și încolo pentru că nu avusese o legătură bună cu Absolutul. „Doamne, ce a fost aceasta? Ce vrei să fac?”

Fără îndoială, atunci când s-a întors a avut o vedenie: l-a văzut pe micuțul băiețel alergând și jucându-se: sărea coarda sau ceva de felul acesta, așa că s-a culcat din nou peste copil; și-a pus nasul pe nasul copilului, gura peste gura copilului și puterea lui Dumnezeu l-a readus la viață. Ce era aceasta? Absolutul femeii era profetul, dar Absolutul profetului era Dumnezeu și Cuvântul Său: „*Eu sunt învierea și Viața.*” Puterea lui Dumnezeu, a Creatorului, l-a ridicat din nou pe copilaș.

Desigur, motivul pentru care oamenii făceau ce voiau, a fost că nu aveau nici un profet la care să vină Cuvântul Domnului. În zilele acelea au lipsit și Cuvântul și profetii.

Oh, am văzut aceasta în ziua convertirii mele! Sunt atât de bucuros pentru că am fost prins de Dumnezeu înainte ca să mă prindă biserica! Probabil aş fi fost un necredincios în toată această încurcătură religioasă.

„Ei bine, vino și alătură-te bisericii noastre, pentru că dacă nu o faci, poți să-ți iei scrisoarea de recomandare și să pleci la altă biserică!”

Oh! „Nu vrei să-ți depui cererea ca să fii primit în părtășia noastră?” Eu cred că este o singură cerere, iar aceea a fost atunci când ți-a scris Hristos numele în Cartea Vieții Mielului. Aceasta este singura valabilă.

Când văd toate denomiunțile... Înaintașii mei au fost irlandezi; ei erau catolici și astfel am putut să văd cât de coruptă este această biserică. Apoi, m-am dus la o anumită biserică de aici, din oraș, iar ei au spus:

„Noi avem calea, adevărul și viața, avem totul!”

De acolo m-am dus la o biserică din New Albany, dar și ei au spus:

„O, cei de acolo nici nu știu despre ce vorbesc!”

La rândul lor, catolicii au spus: „Voi toți sunteți greșiți!”

Când am văzut toate acestea, m-am gândit: „O, Doamne!”

Când eram mic, mă jucam cu un băiețel dintr-o familie germană care erau luterani. Eu am mers la el și l-am întrebat:

„Unde mergi la biserică?”

„Eu merg la biserica aceea...” a răspuns el.

Am mers acolo și am constatat că ei susțin că ei au calea. Apoi, am mers la fratele Dale în Biserica Baptistă „Emanuel” sau Biserica Baptistă nr. 1, și ei spuneau: „Aceasta este calea!” M-am dus la biserica irlandeză, dar și ei spuneau: „Aceasta este calea.” Când am văzut toate acestea, m-am gândit: „O, Doamne, sunt atât de confuz! Nu știu ce trebuie să fac, dar vreau să fiu în ordine.”

Nu știam ce trebuie să fac; nu știam nici măcar cum trebuie să mă pocăiesc, așa că am scris o scrisoare. Mă gândeam: „L-am văzut în pădure!”, așa că l-am scris lui Dumnezeu o scrisoare în care l-am spus următoarele:

„Dragă Domnule, știu că Tu treci pe aici, pentru că în locul acesta am pus capcane pentru veverițe. Știu că treci pe aici... știu că ești aici, de aceea vreau să-Ți spun ceva...”

Apoi m-am gândit: „Stai puțin! Nu am văzut niciodată pe nimeni... Aș vrea să vorbesc cu El... Vreau să vorbesc cu El, dar nu știu cum să fac aceasta!”

M-am dus în șopron și am îngenuncheat. Era ud. Acolo era o mașină veche și ruginită. M-am gândit: „Cred că am văzut într-o fotografie că oamenii își pun mâinile cam așa...” și am îngenuncheat.

M-am gândit: „Acum ce o să-l spun? Trebuie să fie un fel în care faci aceasta, dar eu nu știu cum. Știu că există un fel de a aborda totul, dar nu știu cum!” Apoi mi-am pus mâinile așa și am spus:

„Dragă Domnule aş vrea să vii și să vorbești cu mine, fiindcă vreau să-Ți spun cât sunt de rău.” După ce am spus aceasta, stăteam cu mâinile așa și ascultam.

Oamenii au spus: „Dumnezeu a vorbit cu mine”, și știam că El a vorbit, pentru că L-am auzit când eram copil și când mi-a zis să nu beau și alte lucruri. Acum nu a spus nimic, de aceea mi-am zis: „Poate trebuie să-mi țin mâinile așa.” Le-am ținut așa și am spus din nou: „Dragă Domnule, eu nu știu exact cum să fac aceasta, dar am încredere că Tu... vrei să mă ajuți.”

Fiecare predicator mi-a spus că trebuie să devin membrul bisericii lor și să-L recunosc pe Isus Hristos, fiindcă ei cred că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu. Dar și dracii cred același lucru, așa că m-am gândit: „Trebuie să am ceva mai bun decât aceasta.” Și am stat în felul acesta.

Am citit că Petru și Ioan au trecut pe lângă poarta numită „Frumoasă”, unde era un olog din naștere, și au spus: *„Argint și aur nu avem, dar ce avem îți dăm..”* Știam că eu nu aveam acel Ceva și încercam să aflu cum să fac aceasta, dar nu știam cum să mă rog. Mi-am ținut mâinile așa, și după aceea le-am lăsat în jos. Desigur, Satan a venit imediat în scenă și a spus: „Vezi? Ai așteptat prea mult. Ai deja douăzeci de ani, așa că nu mai este nevoie să încerci.”

Atunci m-am prăbușit și am început să plâng, iar când am fost dărâmat cu adevărat, am spus: „Voi vorbi. Dacă Tu nu vrei să vorbești cu mine, voi vorbi eu cu Tine.” Și am adăugat: „Nu sunt bun de nimic! Mi-e rușine de mine însumi, Doamne Dumnezeule, dar știu că mă ascuți de undeva. Mi-e rușine de mine însumi pentru că Te-am neglijat.”

În clipa aceea m-am uitat în sus și am fost cuprins de un sentiment ciudat. Apoi, a venit o Lumină, S-a plimbat prin cameră și a format o cruce, așa, iar un Glas, pe care nu L-am mai auzit niciodată în viața mea, mi-a vorbit. M-am uitat la crucea aceea și eram pur și simplu înghețat de tot, amorțit. Eram speriat și nu puteam să mă mișc, și în timp ce mă uitam la ea, a dispărut.

„Doamne, eu nu înțeleg limba Ta. Dacă nu poți vorbi limba mea și cum eu nu pot să o înțeleg pe a Ta, dacă m-ai iertat...” Știu că am fost salvat prin cruce și că păcatele mele au fost puse acolo, „...dacă mă ierți, Te rog să vii înapoi și să-mi vorbești în limba Ta. Prin aceasta voi înțelege, chiar dacă nu poți vorbi în limba mea.. Îngăduie ca aceasta să vină încă o dată.” Și a venit din nou. Oh, Doamne! Acolo am primit Absolutul! Amin. Da, domnilor. Am simțit că o greutate de patruzeci de tone s-a ridicat de pe umerii mei. Am alergat printre copaci și mi se părea că nici nu mai ating pământul.

Mama mi-a zis: „Billy, tu ești nervos.”

„Nu, mamă, nu știu ce s-a întâmplat”, am răspuns eu.

Acolo era o linie ferată, așa că am alergat pe calea ferată în jos și am sărit cât am putut de tare, pentru că nu știam cum să dau frâu liber sentimentelor. Oh, dacă aș fi știut cum să strig, fiindcă strigam, dar în felul meu. Vedeți?

Ce-a fost aceasta? Îmi ancorasem sufletul în Adăpostul de odihnă. Acolo am stabilit Absolutul meu; acolo am găsit Ceva, dar nu ceva mistic, nu vreo idee, ci acolo am vorbit cu Bărbatul acela. Am vorbit cu Bărbatul care mi-a spus să nu beau, să nu fumez și să nu-mi întinez trupul cu femei, pentru că atunci când voi fi mare va trebui să fac o lucrare. Intrasem în contact cu El, nu cu biserica. Da, domnilor, El era Alesul.

Odată, imediat după Primul Război Mondial, am vorbit cu un bărbat din Kiwanis (Fratele Funk care stă acolo, a fost și el soldat), și el mi-a spus (Pare o glumă, dar aici nu este un loc pentru spus glume). Deci el mi-a spus:

„Căpitanul ne-a scos afară și a spus: „Toată țara este invadată de japonezi, iar mâine vom merge să-i alungăm. Băieți, nu uitați că mulți dintre cei care stăm acum aici, mâine nu vom mai fi. Vom pleca dimineață, când se va face ziuă și

vreau ca fiecare dintre voi să apeleze la religia lui!”

Bărbatul acesta a spus: „Eu nu aveam nici o religie. Stăteam acolo și priveam cum fiecare dintre ei... Apoi a venit un capelan și am văzut cum protestanții s-au dat într-o parte, evreii s-au dus și ei într-o parte, iar catolicii s-au dus cu capelanul lor. Dar eu stăteam acolo singur.”

Atunci ofițerul comandant mi-a zis:

„Băiete, ar fi bine să ai și tu religia ta!”

„Dar eu nu am niciuna!”

„Mai bine ai face rost de una pentru că vei avea nevoie numaidecât de ea. Sunt sigur de aceasta.”

Spunea că în clipa aceea a văzut o mulțime de soldați care treceau și care erau catolici, așa că s-a dus cu ei și i-a zis preotului:

„Ai putea să-mi dai niște religie?”

„Vino!”, i-a răspuns preotul. L-a urmat și spunea că preotul a făcut din el un catolic. El a povestit despre ce s-a întâmplat, cum mergeau cot la cot, țipau, îi înjunghiau și-i tăiau pe japonezi. Au înaintat așa, până când au fost încercuiți. Japonezii i-au lăsat să meargă exact acolo, după care s-au auzit doar mitralierele care trăgeau din toate părțile în ei. Dar nu s-au lăsat, ci au luptat cot la cot.

El a mai spus: „Dintr-o dată m-am oprit. Peste tot erau numai țipete, așa că nu

puteai să te auzi nici pe tine însuși. Apoi am zis: „Aici este sânge!”, iar când m-am uitat, am văzut că era sângele meu, fiindcă aveam o rană mare. Atunci un catolic mi-a zis: „Ai spus un Ave Maria”?

„Nu, domnule”, am răspuns eu. „Acesta este sângele meu și nu vreau să vorbesc cu vreo secretară, ci cu Omul principal.”

Eu cred că despre aceasta este vorba. Da, domnilor. Așa merg lucrurile. Noi trebuie să avem o Ancoră, un Absolut.

„Nu aveam timp pentru secretara Lui, ci voiam să vorbesc cu El însuși, și am vorbit”, a mai spus bărbatul acela.

Aceasta este, frate. Când un om vine la Hristos, el nu vrea să ia cuvântul vreunui predicator, al unei secretare sau al altcuiva. Protestanților, nu luați un lucru sau altul de la altcineva, ci mergeți la Absolut și stați lângă El, până când sunteți ancorați acolo prin nașterea din nou, fiind născuți din nou și umpluți cu Duhul Sfânt, și atunci veți vedea cum Se manifestă Biblia în viața voastră, prin smerenie și dragoste. Oh, atunci Absolutul vostru este El! Da, domnilor.

Am citit în Biblie unde scrie că El este Cuvântul. Biserica luterană a spus: „Aceasta este calea adevărată”, iar metodiștii, bapțiștii și catolicii au spus la fel, dar eu am citit în Biblie acolo unde El a spus: *„Pe această piatră voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui.”*

Ascultați ce vreau să vă spun în încheiere. Catolicii zic că Dumnezeu Și-a zidit Biserica pe Petru. Nu! Niciodată! Dacă ar fi fost așa, ar fi căzut imediat. Ei zidesc pe un om, dar ce a făcut El? Protestanții spun că Isus Și-a zidit Biserica pe El însuși, dar nu este adevărat. Nu! El nu a făcut aceasta; nu Și-a zidit Biserica pe Sine însuși. Dar ce a făcut El? El i-a întrebat pe ucenici:

„Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul omului?”

Ei au răspuns: „Unii zic că ești Ioan Botezătorul; alții, Ilie; alții, Ieremia sau unul din proroci.”

„Dar voi”, le-a zis El, „cine ziceți că sunt?”

Simon Petru, drept răspuns, l-a zis: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!”

Fiți atenți la următoarele cuvinte: „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona, fiindcă nu carnea și sângele ți-au descoperit lucrul acesta (Nu ai învățat de la vreun preot, nici în vreun seminar), ci Tatăl Meu, care este în ceruri...

... și pe această piatră (descoperirea duhovnicească a Cuvântului) voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui.”

Atunci m-am gândit: „Doamne, aceasta este!” Apoi, am citit mai departe în Apocalipsa 22.18, unde El spune:

„Mărturisesc oricui aude cuvintele prorociei din cartea aceasta că, dacă va adăuga cineva ceva la ele, Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea aceasta.

Și, dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărții acestei prorocii (va nega sau va încerca s-o îmbunătățească într-un fel sau altul sau s-o lustruiască), îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieții și din cetatea sfântă, scrise în cartea aceasta.”

„Oh, Doamne,” m-am gândit, „aceasta este tot ce am nevoie: să cred.” Prin aceasta, prin acea cruce, a venit Hristos. Fiecare Cuvânt pe care L-a spus El, totul este perfect. Luați Biblia într-o mână și istoria în cealaltă, și veți vedea cât de perfect concordă totul.

Și am spus: „Doamne, primește-mă!” Când am făcut aceasta, când L-am primit pe Hristos, Duhul Sfânt în inima mea, Absolutul meu, nu am mai fost eu.

Odată am fost foarte bolnav, mi-am pierdut soția, copilul, pe tatăl meu, pe fratele meu și pe cumnata mea. Billy zăcea pe moarte, iar eu mergeam plângând la mormântul ei, unde ea era înmormântată cu copilul în brațe. Și cum mergeam pe drum, m-am întâlnit cu domnul Isler, senatorul statului Indiana, cel care a cântat aici. El s-a oprit, a venit la mine, m-a îmbrățișat și a spus: „Unde mergi, Billy? Acolo?” Era după inundațiile din 1937.

„Mda”, am răspuns eu.

„Ce vrei să faci acolo?”

„Mă voi așeza lângă mormânt și voi asculta gânguritul porumbeilor”, i-am răspuns eu. „Când am stat lângă mormânt, a venit un porumbel și a vorbit cu mine.”

„O, Billy!”

„Ascult șoapta frunzelor când se mișcă. Pentru mine este ca o muzică.”

„Ce fel de muzică este, Billy?” m-a întrebat domnul Isler.

„Dincolo de râu este o Țară

Pe care ei o numesc „dulce pentru totdeauna”

Și noi putem ajunge pe acel mal

Numai prin puterea credinței.

Unul câte unul vom trece prin poartă

Ca să locuim cu nemuritorii

Atunci, când într-o zi,

O să sune clopotele de aur pentru mine și tine.”

Când a auzit aceasta, domnul Isler a spus:

„Billy, vreau să te întreb ceva. Ce înseamnă acum Hristos pentru tine?”

„El este Viața mea, este totul pentru mine. El este tot ce am, domnule Isler; El este Absolutul meu; El este Cel în care m-am ancorat și nimic nu mă poate lua de lângă El.”

De ce? Pentru că s-a întâmplat ceva: „*Pe această piatră...*”

„Te-am văzut stând și predicând într-un colț până când se părea că vei cădea jos și vei muri, te-am văzut cum ai alergat noaptea târziu încolo și încolo pe străzi pentru a ajunge la bolnavi. Tu continui să Îl slujești chiar și după ce ți-a luat soția și copilul?”

„Chiar și dacă m-ar ucide, tot m-aș încrede în El.”

De ce? Pentru că Ancora mea rezistă și mă acoperă. Am avut un Absolut și m-am ancorat în Cuvântul Său, iar Cuvântul Său a rezistat. El este Absolutul meu. Atunci am aflat că toate celelalte lucruri pot cădea, dar Hristos nu va da niciodată greș.

Biserica catolică îl are ca absolut pe papa, iar protestanții îi au pe episcopii lor, au dogmele și pe conducătorii lor generali. În ce mă privește, pot spune la fel ca Pavel... Aveți un pix? Atunci notați-vă ce a spus Pavel în Fapte 20.24:

„Dar eu nu țin numaidecât la viața mea, ca și cum mi-ar fi scumpă, ci vreau numai să-mi sfârșesc cu bucurie calea și slujba pe care am primit-o de la Domnul Isus, ca să vestesc Evanghelia harului lui Dumnezeu.”

Oh, ei pot avea crezurile lor, și voi puteți avea ce vreți, pentru că nimic din toate acestea nu mă mișcă.

Mi-am ancorat sufletul în Portul de odihnă.

Nu voi mai naviga pe marea învolburată.

Furtuna poate lovi deasupra sălbatică și furtunoasă,

Fiindcă în Hristos sunt în siguranță pe vecie.

Da, nimic din toate aceste lucruri nu mă pot mișca,

Fiindcă eu sunt legat de o Ancoră.

Pavel a putut să spună: „De când L-am întâlnit pe drumul acela, am fost legat de Ancoră fiindcă El m-a întors și m-a adus înapoi.”

Vă amintiți că și Pavel a fost legat de o organizație, de cea mai mare organizație din țară, dar acum a fost legat de Absolut.

Fiți atenți, pentru că vreau să vă spun ceva. El a avut un scop când m-a salvat mine și a avut un scop când te-a salvat pe tine. Eu am fost hotărât prin voia Sa, să nu scot și nici să nu adaug nimic la Cuvântul Său. În ordine. Voi știți că eu sunt hotărât să părăsesc biserica dacă aceasta nu vrea să urmeze Cuvântul Său, deoarece, cu ajutorul Domnului, sunt hotărât să rămân cu Evanghelia cât timp voi trăi. Țineți minte că aici este vorba de har. Astfel, atunci când El m-a salvat pe mine, au fost milioane de oameni care au murit în păcat. Cine am fost eu ca să fiu salvat de El? Domnul a avut un scop când a făcut aceasta și eu sunt hotărât să merg înainte. Nu-mi pasă chiar dacă aceasta poate însemna sfârșitul meu. Indiferent ce se va întâmpla, eu sunt ancorat în El și nimic nu poate schimba aceasta.

În ziua aceea, domnul Isler mi-a mai spus:

„Billy, tu continui să-ți păstrezi credința deși ai trecut prin toate aceste probleme?”

„Nu, domnule”, am răspuns eu, ea m-a ținut pe mine, nu eu pe ea.” Vedeți?

Vedeți? Ancora mea a ținut! Așa este, dar eu nu am ținut-o niciodată pe ea, ci ea m-a ținut pe mine. Eu nu pot s-o țin, nu există nici o posibilitate să fac aceasta, dar ea mă poate ține. Da, domnilor. El a avut un scop atunci când m-a salvat, când am venit la El erau milioane în păcat, dar El m-a salvat pe mine. Moartea lui Hristos a fost un Absolut pentru frica de moarte.

Moartea lui Hristos a rezolvat problema. Când albina morții L-a înțepat și și-a înfipt acul... Voi știți că dacă o albină își înfige acul destul de adânc și apoi zboară mai departe, acul iese afară din ea. Moartea a avut întotdeauna un ac până în ziua când Isus a mers sus la Calvar, lovindu-Se de stânci și stropindu-le cu sânge. Când a căzut și a atins pământul în timp ce mergea spre Calvar, spre Golgota, cu lemnul crucii în spate, El a lăsat în urmă dâre de sânge, fiindcă ei L-au biciuit și L-au zdrobit înainte de a urca dealul. Dar El avea Absolutul, știa pe ce stă, deoarece Cuvântul lui Dumnezeu spusese prin David: „...Căci nu vei lăsa sufletul Meu în Locuința morților, nu vei îngădui ca Preaiubitul Tău să vadă putrezirea.”

El știa că putrezirea se instalează după șaptezeci și două de ore și a mai spus: „Stricați Templul acesta și în trei zile îl voi ridica înapoi.” El avea un Absolut.

El a urcat dealul acoperit de scuipatul de batjocură al soldaților beți, care l-au pus o cârpă peste față, L-au lovit peste cap și au zis: „Dacă ești proroc, spune-ne cine Te-a lovit!” Iată-L acolo, urcând dealul în rușine și ocară, cu hainele sfâșiate, disprețuind rușinea, atârând gol în fața oamenilor, murind în dizgrația romană după ce fusese condamnat la moarte, deși era nevinovat.

O istorioară spune că Maria Magdalena a alergat acolo și a strigat: „Ce rău a făcut? I-a vindecat pe bolnavii voștri, a înviat morții și a adus eliberare celor captivi. Ce a făcut să merite aceasta?”

Atunci, un preot a lovit-o peste față de i-a dat sângele și a zis: „Veți asculta de ea sau de marele preot?” Oh, lumea aceea denominațională în care totul era un blestem! Aceasta este tot.

Diavolul s-a îndoit întotdeauna că El ar fi fost Cine era. Acesta este motivul pentru care l-a zis: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, transformă aceste pietre în pâini, fiindcă pretinzi că poți face minuni. Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește acestor pietre să se prefacă în pâini!”

Același diavol bătrân trăiește și astăzi. Așa este.

„Dacă ești un vindecător divin, aici este bătrânul John. Vindecă-l, pentru că toți știm că este olog!”

Nu este același diavol bătrân? Dar Isus i-a zis: *„Eu fac numai ce-Mi arată Tatăl.”*

Priviți! El a trecut pe la scaldătoarea Betesda, unde zăceau mii de ologi, orbi, șchiopi și uscați, dar S-a oprit la un om care putea să umble. El putea să se deplaseze, așa că s-ar putea să fi avut probleme cu prostata. Dar orice ar fi fost, era bolnav de treizeci și opt de ani, și i-a spus Domnului Isus: „Până să ajung la apă, vine altul și pășește înaintea mea!” El putea să umble, dar Isus i-a lăsat pe toți zăcând acolo, s-a dus la omul acela și l-a vindecat. De ce? El a spus că știa că era în starea aceea. Apoi, când l-au găsit și l-au pus tot felul de întrebări, El le-a răspuns: *„Adevărat, adevărat vă spun, că Fiul nu face nimic de la Sine, ci face numai ceea ce Îl vede pe Tatăl făcând.”* Acesta a fost Absolutul Lui. Acesta mai este încă Absolutul și astăzi.

Când am fost în Finlanda, am văzut copilașul acela mic care zăcea mort de o jumătate de ceas. Puteți citi aceasta în carte.

Am vrut să plec de acolo, dar Cineva a pus mâna pe umărul meu. M-am întors și m-am gândit: „Ce a fost aceasta?” Am privit din nou și m-am gândit: „Stai puțin!” M-am uitat pe ultima pagină a Bibliei, și acolo scria:

„Un băiat mic, de aproximativ nouă ani, va fi ucis de o mașină. Acolo va fi o formațiune de roci îmbinate cu verdeață, iar mașina va fi oprită peste drum, distrusă. Copilul va purta ciorapi lungi, va fi tuns scurt și va zăcea pe marginea drumului cu ochii dați peste cap iar oasele trupului său vor fi rupte.”

M-am uitat în jur și m-am gândit: „Oh, Doamne...” , după care le-am zis fraților care mă însoțeau: „Rămâneți pe loc!” Era de față și primarul orașului, iar eu am spus: „Dacă băiatul acesta nu se ridică în picioare în două minute din clipa aceasta, înseamnă că sunt un proroc mincinos și mă puteți alunga din Finlanda.” Cu siguranță! „Dar dacă va fi așa, sunteți datori să vă predați viețile lui Hristos!” Așa este.

După ce am spus aceste cuvinte, m-am rugat: „Tată ceresc, acum doi ani când eram acasă peste ocean, mi-ai arătat că acest copil va fi aici și va fi mort în accident..”

Erau de față fratele Moore și fratele Lindsay și mulți oameni își notaseră vedenia în Bibliile lor. Ce-a fost aceasta? Un Absolut.

Tatăl îmi arătase ce avea să se întâmple și în inima mea nu a fost nici un pic de teamă, ci era Absolutul, siguranța că băiețelul va învia. El a stat chiar acolo, în Finlanda, iar oamenii au venit în fiecare seară cu miile, așa că a fost nevoie să schimbe locurile între ei, ca să poată sta și alții pe scaune. Toți oamenii de acolo m-au iubit. Ei au văzut vindecările care s-au făcut, dar acolo stătea copilul acela mort. Cine a fost Absolutul? Vedenia: *„Eu fac numai ce-Mi poruncește Tatăl.”* *„Cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu.”* Acela este Absolutul vostru.

Am spus: „Moarte, tu nu-l mai poți ține, pentru că a vorbit Dumnezeu! Pleacă și lasă-l!” și băiețelul s-a ridicat și a privit în jurul lui. Oamenii au leșinat sau au avut tot felul de manifestări. Acest eveniment a fost scris și semnat de primarul orașului și de un notar public. Așa este. Ce a fost aceasta? Un Absolut. Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci. El este același Dumnezeu care a oprit-o pe femeia din

Nain și i-a dat înapoi fiul pe care îl ducea la groapă.

În vremea aceea, când murea cineva era îngropat imediat. Morții nu erau lăsați afară, ci erau îngropați imediat, iar Isus Hristos este încă Același și astăzi. Da.

Vă amintiți ce s-a întâmplat jos, în Mexic, când a murit copilul acela. Doctorul a semnat o declarație care a fost publicată în revista „Christian Business Men.” Copilul acela a murit la ora nouă dimineața, și era ora zece seara când femeia aceea încerca încă să ajungă în față pentru rugăciune, iar fiul meu, Billy, încerca s-o oprească. Ei bine, acolo erau trei sute de ușieri, iar ea încerca să treacă peste ei, deoarece știa că cu o seară în urmă fusese vindecat un orb. Femeia era catolică, și în cele din urmă am spus:

„Frate Moore, du-te și roagă-te tu pentru copil...” Ploua, turna ca și cu găleata, iar oamenii stăteau acolo, în acea arenă pentru tauri, de la ora nouă dimineața. A trebuit să fiu lăsat jos cu o frânghie ca să pot ajunge pe platformă. Am fost acolo doar trei seri.

Am zis: „După cum spuneam...”, dar în clipa aceea am văzut un copil mexican mic, care nu avea încă dinți și care stătea acolo și râdea spre mine, așa că am spus:

„Un moment, frate Moore. Adu-o aici!” Oh, acela era Absolutul!

Ușierii i-au făcut loc și ea a venit pe platformă, și când a ajuns, a căzut la pământ și a strigat: „Padre! Padre!”

„Ridică-te”, i-am spus eu, iar fratele Espinoza i-a tradus în limba spaniolă: „Ridică-te!” femeia s-a ridicat, iar eu am zis: „Tată ceresc, eu stau aici, în această ploaie...”

Era o femeie mică și drăguță, de aproximativ douăzeci și trei de ani, sau așa ceva, cu părul lung căzându-i în jos, iar pe fața ei mică se putea citi așteptarea. Femeia îl văzuse pe omul care fusese orb timp de aproape patruzeci de ani; văzuse cum își primise vederea pe platformă, și știa că dacă Dumnezeu poate să deschidă ochii orbului, poate să învie și copilul ei mort. Stătea în fața mea cu copilul învelit în pătura udă. Stătuse acolo toată dimineața și după-amiaza, iar atunci era ora zece sau unsprezece seara și ea își ținea încă copilul în brațe. Cred că ați citit articolul din revista „Christian Business Man”.

M-am rugat și am spus: „Tată ceresc, eu nu știu ce înseamnă aceasta. Sunt doar slujitorul Tău, dar l-am văzut pe copilul acesta stând aici viu, așa că îmi pun mâinile peste el, în Numele lui Isus Hristos.”

Imediat, copilul a început să plângă, iar mama lui plângea și striga. Atunci au început să strige și oamenii prezenți iar femeile leșinau.

Eu am zis: „Nu spuneți încă nimic despre aceasta! Trimiteți pe cineva cu mama și cu copilul la acel doctor și el să semneze o declarație prin care să confirme că copilul a fost mort. El a murit din cauza pneumoniei, în dimineața aceea la ora nouă.” Noi am obținut declarația semnată de medic, conform căreia copilul a murit în dimineața aceea, în cabinetul lui, iar mama lui l-a ținut toată ziua înfășurat în pătură. Ce a fost aceasta? Un Absolut.

Ce a fost aceasta? Femeia a crezut că dacă Dumnezeu poate să deschidă ochii orbului, poate să învie și morții, pentru că El este Același ieri, azi și în veci. Eu nu am fost sigur și nu am știut ce se va întâmpla, până când n-am avut vedenia și am văzut copilul. Acesta a fost un Absolut. Absolut! Și astfel, moartea a trebuit să-și elibereze victima.

Când a fost aici Fiul lui Dumnezeu, albina morții a început să bâzâie în jurul Lui: „Oh, cum să fie El un proroc? Cum poate să se lase scuipat în față? Cum poate să stea acolo și să-i lase pe toți să-și bată joc de El, fără să facă nimic? Acesta nu

poate fi Emanuel! Este doar un om obișnuit. Uitați-vă cum Îl scuipe soldații aceia beți! Priviți cum sângerează fața Lui!” Diavolul a zis: „Am să-L prind! Am să-L prind!”, apoi a venit cu boldul morții și a început să se învârtă în jurul Lui ca o albină. Dar, frate, când albina aceea și-a înfipt acul în Emanuel, l-a pierdut.

Nu este de mirare că Pavel a putut să stea mai târziu în fața morții și să spună:

„Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?”

„Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos!” (1Corinteni 15.55,57).

Moartea lui Hristos a fost un Absolut pentru fiecare om care s-a temut de ea. Inima mea spune „Amin” la fiecare Cuvânt din Cartea Lui. Voi încheia imediat.

De aceea știu că Duhul Sfânt este Busola mea care mă călăuzește. El este Cel care mă face să știu că acest Cuvânt este adevărat. El este Absolutul meu; El este Soarele meu, El este Viața mea, Ancora mea, iar când vin necazurile, El este Steaua Nordului sau Steaua Polară. Când sunt pierdut, Duhul Sfânt este Busola mea care mă călăuzește înapoi.

Denominațiunile sunt ca și celelalte stele. Ele își schimbă poziția pe bolta cerească, dar Steaua Polară nu face aceasta. Lumea se poate mișca încotro vrea, dar El rămâne pe loc. Steaua Nordului este ancorată. Ceilalți se mișcă în jur, iar voi puteți să-i vedeți aici și dincolo și peste tot. Așa se întâmplă cu bisericile denominaționale, dar Hristos este Absolutul. El este Cel în care vă puteți încrede. Când denominațiunile v-au dus în rătăcire, priviți doar la Steaua Polară; Duhul Sfânt este Busola voastră. El rămâne întotdeauna credincios Cuvântului Său.

Când toți mi-au spus că într-un timp modern ca acesta nu se pot întâmpla lucruri

supranaturale, am știut că dacă nu ar exista Dumnezeu, am putea să mâncăm, să bem și să ne veselim, dar dacă El există, haideți să-L slujim! Eu am trăit să văd ziua în care El a manifestat totul și a înviat chiar și morți, ca atunci când a fost pe pământ. Noi știm că acest lucru este confirmat prin mărturii care sunt adevărate. Da, domnilor.

El este Absolutul meu! Faceți din El și Absolutul vostru! Luați-L cu voi în zilele de necaz, fiindcă El este întotdeauna Absolutul. Ar trebui să mă opresc...

Prieteni, toată ziua, toată noaptea, toată veșnicia, nu ar fi suficiente să vorbesc despre aceasta. Nu încercați să-L înțelegeți, fiindcă nu există nici o posibilitate să faceți aceasta.

Voi ziceți: „Frate Branham, dacă tu...” Eu nu știu, eu doar cred. Am încetat să mai încerc să fac ceva. Eu doar cred. Aceasta este tot. Vedeți?

„Nu atârănă nici de cine vrea, nici de cine aleargă, ci de Dumnezeu care are milă.”
Vedeți, nu prin faptele voastre, ci prin har. Eu doar cred și depinde de Dumnezeu să facă restul. Doar credeți și stați pe aceasta!

Cântarea aceasta cunoscută acum, am auzit-o prima dată aici:

Oh, dragostea lui Dumnezeu,

Cât de curată și pură!

Cât de nepătrunsă și puternică,

Ea va dăinui pe vecie!

Cântecul sfinților și al îngerilor!

Este imposibil ca cineva să înțeleagă aceasta prin matematica sau prin educația lui. Tu nu poți face aceasta! Nu încercați să faceți aceasta pentru că Dumnezeu nu poate fi pătruns și nici nu puteți înțelege ce face El. Voi doar să-L credeți pe Dumnezeu, fiindcă acesta este secretul. Nu încercați să înțelegeți, ci credeți! Nu pot să vă spun cum s-o faceți, dar eu doar știu și cred. Aceasta este tot.

Este ca și cum îi promiteți ceva unui copil mic și el vă crede. Ar trebui să-ți ții promisiunea! Tu ești copilul lui Dumnezeu, iar El își ține Cuvântul. Crede pur și simplu! Nu te clătina, ci stai acolo, pentru că Dumnezeu a făcut-o odată și trebuie s-o facă din nou. Dacă nu o face, El îți va spune care este motivul pentru care nu o poate face. Așa este. Stai pe aceasta!

Nu știu dacă cunoașteți cântarea aceasta, dar a fost cântată de fratele care s-a botezat aseară: „O, iubirea lui Dumnezeu!” Mi s-a spus că această parte a cântării a fost găsită scrisă pe peretele unui spital de nebuni:

Am putea umplea cu cerneală oceanul,

Și cerul să fie făcut din pergament;

Și fiecare condei de pe pământ să fie o pană,

Și fiecare om să fie un scrib

Pentru a scrie dragostea Dumnezeului de sus.

Ar goli oceanul și ar fi uscat

Nici un sul nu ar putea conține întregul

Deși s-ar întinde de la cer la cer.

Gândiți-vă la aceasta! Peste un sfert din suprafața Pământului este acoperită cu apă. Uitați-vă la Hidrogen, la Oxigen și la alte lucruri, la umiditate. Dacă tot ce este umed ar fi cerneală, și milioane și mii de miliarde și trilioane de pene ar fi condeie, și miliarde de oameni care au trăit pe pământ ar fi scribi de meserie, care să-și înmoaie condeiele în ocean și să încerce să descrie dragostea lui Dumnezeu, ar goli oceanul și l-ar seca, dar nici un sul nu ar putea cuprinde întregul, deși s-ar întinde din veșnicie în veșnicie.

Să nu încercați să înțelegeți, pentru că nu veți putea! Dacă ați încerca s-o faceți, v-ați pierde mințile. Credeți numai și faceți-L Absolutul vostru! Stați acolo, în pacea adâncă și în experiența pe care nu o veți uita niciodată. Ancorați-vă în aceasta și ancora voastră va rezista și dincolo de perdea.

Să ne plecăm capetele.

Cât de mare ești! Cât de mare ești!... Se apropie Anul Nou, iar voi ați fost religioși, ceea ce este bine. Eu apreciez aceasta la fiecare dintre voi și sunt sigur că și Dumnezeu o face. Dar voi nu ați avut încă această experiență absolută, acel Ceva ce nu ați crezut, ce pur și simplu nu v-ați imaginat, dar Ceva v-a răspuns. Apoi, din momentul acela ați văzut că viața voastră se schimbă și fiecare Cuvânt, fiecare făgăduință a fost întărită cu „Amin!” Atunci vă țineți de acel Absolut pentru că vă amintiți că El a spus: *„Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor*

trece.” Dacă nu ați ajuns încă în punctul să puteți spune „Amin” la fiecare Cuvânt, dacă a fost împotriva crezului sau a denotațiunii voastre, dar doriți să veniți în locul acela, ca și Moise și ceilalți care n-au putut face aceasta până când n-au primit Absolutul, dacă Îl doriți în dimineața aceasta, arătați-I aceasta ridicându-vă mâinile spre Dumnezeu. Dumnezeu să vă binecuvânteze pe voi toți, în toată clădirea.

Părinte îndurător, știu că vine un timp când trebuie să ne despărțim, când vom părăsi lumea aceasta. Noi nu știm când va fi timpul acela, dar aceasta nu are nici o importanță. Dacă timpul nostru aici s-a încheiat, vrem să venim, fiindcă scopul șederii noastre aici este să Te slujim pe Tine.

Într-o zi, în timp ce era pe drumul spre Damasc, unde mergea ca să nimicească Biserica Ta, Pavel a întâlnit o Lumină puternică ce l-a orbit.

O, Dumnezeule, Lumina l-a urmat, pentru că Lumina era Hristos, și el s-a ancorat de Absolut, așa că a putut privi moartea în față și i-a spus: *„Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos!”* (1Corinteni 15.57).

Tu ai devenit Absolutul complet al acestui apostol; ai fost „Amin-ul” lui după fiecare frază. Tu ai fost Steaua vieții sale; Tu ai fost Călăuza, Busola care l-a condus prin furtună. Tu ai fost descoperirea, Tu ai fost vedenia, Tu ai fost nădejdea și mântuirea lui. Chiar și în ceasul morții, când știa că trebuie să plece, Tu ai fost Absolutul lui!

Tu ai fost Absolutul lui Daniel. Tu ai fost Absolutul tuturor profeților. În mijlocul diferențelor denotaționale și a necazurilor din zilele lor, a fariseilor și a saducheilor, întotdeauna au fost oameni care Te-au luat ca Absolut al lor.

Doamne, și astăzi sunt bărbați și femei cu milă, cu dragoste și cu inimile arzând să

aibă experiența reală a cunoașterii lui Dumnezeu și siguranța unui Absolut. Doamne, poate toți oamenii pe care i-am cunoscut au dorit să adere la o biserică. Tu știi că eu nu am vrut să fiu niciodată deosebit, dar a trebuit să le spun că la Biserică nu se poate adera; că se poate adera la o lojă metodistă, baptistă, catolică sau pentecostală, dar în Biserica Ta, în Trupul tainic al lui Hristos trebuie să se nască, trebuie să devină un mădular al Trupului Tău și să aibă darurile Duhului, pentru ca astfel să facă marele Său Trup să Se miște prin faptă și putere.

Doamne, aceasta au mărturisit mâinile ridicate în dimineața aceasta. „Pune-mă în slujba Ta, o, Doamne! Ia-mă și modelează-mă! Așează-mă în viață pe acest Absolut, legat de Hristos, ca să nu mă gândesc la nimic altceva, decât la acest Absolut.”

Dă-ne aceasta, Doamne, și binecuvântează-i pe toți. Vindecă bolnavii și pe cei suferinzi, și salvează-i pe cei pierduți.

Doamne, știu că se obișnuiește ca oamenii să fie chemați la altar, dar aceasta a devenit o tradiție, iar în dimineața aceasta locul este plin cu copii și toți... Totuși, Tu le-ai vorbit, iar ei au ridicat mâinile pentru că au luat o decizie. Ei vor să trăiască ceva adevărat, iar eu aduc rugăciunea mea în numele lor. Acordă aceasta fiecăruia, Doamne.

Iartă-ne păcatele, vindecă-ne bolile și dă-ne eliberarea de care avem nevoie și fii cu noi. Doamne, mai presus de toate lucrurile, ajută-ne să nu uităm niciodată că am fost legați de Absolut, de Steaua noastră Polară, de Calvar, de Hristos, iar Duhul Sfânt ia Cuvântul lui Dumnezeu și Îl manifestă Cuvânt cu Cuvânt, prin vindecarea celor bolnavi, arătându-ne vedenii, înviind morții și făcând exact ceea ce a promis El că va face.

Îngăduie ca această biserică și acești oameni, această parte a Trupului lui Hristos, care este adunat în dimineața aceasta aici, să trăiască așa cum a spus Isus: „*Voi sunteți sarea pământului.*” Fă ca ei să fie atât de sărați încât comunitatea lor să

Înseteze și ea. Sarea produce sete și poate salva numai dacă este folosită.

Doamne, Te rog să acorzi toate acestea oamenilor, ca astfel să poată deveni câștigători de suflete.

Binecuvântează-l pe păstorul nostru, fratele Neville, pe acest slujitor smerit care-și îndeplinește însărcinarea cu smerenie, în calitate de mădular al Trupului lui Hristos, încercând să împlinească tot ce îi spui Tu să faci. Binecuvântează-i pe toți cei care au fost de partea mea și atât de milostivi în timpul întunecat prin care am trecut.

Fii cu Biserica, ce s-a rugat pentru mine și a stat de partea mea în vremurile grele. Doamne, eu îi iubesc și mă rog pentru ei, ca să privească spre Tine. Ajută-i să nu privească spre lutul muritor al unui slujitor, ci să privească spre Tine, care ești Cel Atotputernic.

Doamne, noi știm că suntem mărginiți; știm că indiferent cine suntem, suntem muritori, dar nu este important mesagerul, ci Mesajul... Dă-ne aceasta, Doamne, fiindcă noi arătăm spre Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Îngăduie ca El să fie atât de real pentru fiecare în parte și pentru copii, încât să devină Absolutul întregii adunări. Ascultă-ne, pentru că Te rugăm aceasta în Numele lui Isus. Amin.

Îl iubesc, Îl iubesc,

Pentru că El m-a iubit întâi,

Și a câștigat salvarea mea

Pe lemnul Calvarului.

Acum, în timp ce cântăm din nou, dați mâna cu cineva din fața voastră, din spatele vostru sau de lângă voi; faceți aceasta cu toții. Stați liniștiți și întoarceți-vă să dați mâna cu cei de lângă voi. Vedeți?

Îl iubesc, Îl iubesc,

Pentru că El m-a iubit întâi,

Și a câștigat salvarea mea

Pe lemnul Calvarului.

S-a anunțat Cina pentru luni seara, la miezul nopții.

Să ridicăm mâinile și să-l cântăm. Câți simțiți că El a devenit Absolutul vostru? El este Cuvântul, credeți aceasta? El este Cuvântul și Duhul Sfânt a însărcinat acest Cuvânt să facă Lumina Cuvântului să trăiască în voi legitimarea Cuvântului. Luați Cuvântul în inimile voastre, lăsați Duhul Sfânt să vină și urmăriți Cuvântul în acțiune. Credeți și fiți smeriți! Nu doriți să fiți mari, ci fiți un nimeni, ca să vă facă Dumnezeu cineva. Înțelegeți? În ordine. Faceți aceasta acum.

Cine Îl iubește să spună: „Amin!” (Adunarea spune: „Amin!”). Știți ce înseamnă „Amin”? „Așa să fie!” Amin. Așa este.

Nu demult, când am fost în Germania, m-am trezit în fața a treizeci sau patruzeci de mii de oameni și am spus:

„Este ciudat că voi, poporul german, nu puteți înțelege. În timp ce veneam pe

drum încioace, am auzit un câine lătrând în engleză. Părea că nu are nici o problemă. Apoi am auzit o pasăre ciripind, și ea a cântat pentru mine în engleză. Pe stradă am întâlnit o mamă cu un bebeluș în brațe, iar bebelușul ei a plâns în engleză. Ce este cu voi, oamenilor?”

Așa este. O, dacă ați privi în jur! El este peste tot, nu-i așa? Desigur!

Acum să ridicăm mâinile, să închidem ochii și să cântăm în timp ce-i cerem păstorului să elibereze adunarea.

Să ne ridicăm. Toată lumea să stea în picioare.

Îl iubiți? Atunci spuneți: „Amin!” Știați că cuvântul „Aleluia” este la fel în toate limbile? Mergeți la hotențoții din junglele africane și veți vedea că „Aleluia” este tot „Aleluia”. Ar trebui să fie ca un salut pentru creștini, nu-i așa? „Aleluia” înseamnă „Lăudați-L pe Dumnezeuul nostru!” El este vrednic de aceasta, nu-i așa? Desigur.

El este Mântuitorul meu Absolut, El este Isus Hristos Absolutul, Fiul lui Dumnezeu. Pentru mine, El este Absolutul, Același ieri, azi și în veci. Este aceasta și pentru voi?

Îl iubesc, Îl iubesc,

Pentru că El m-a iubit întâi,

Și a câștigat salvarea mea

Pe lemnul Calvarului.

Domnul să vă binecuvânteze. Amin.

- Amin -